

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

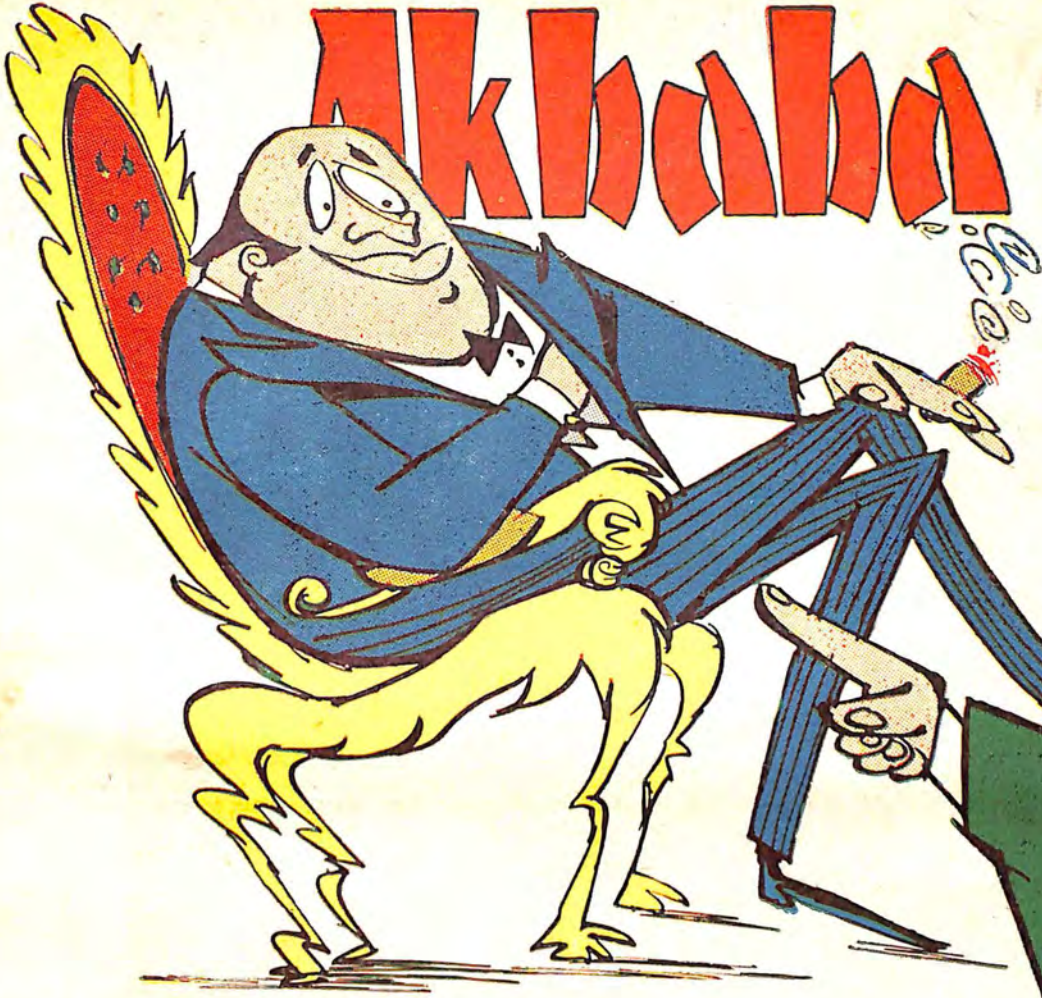
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkabala

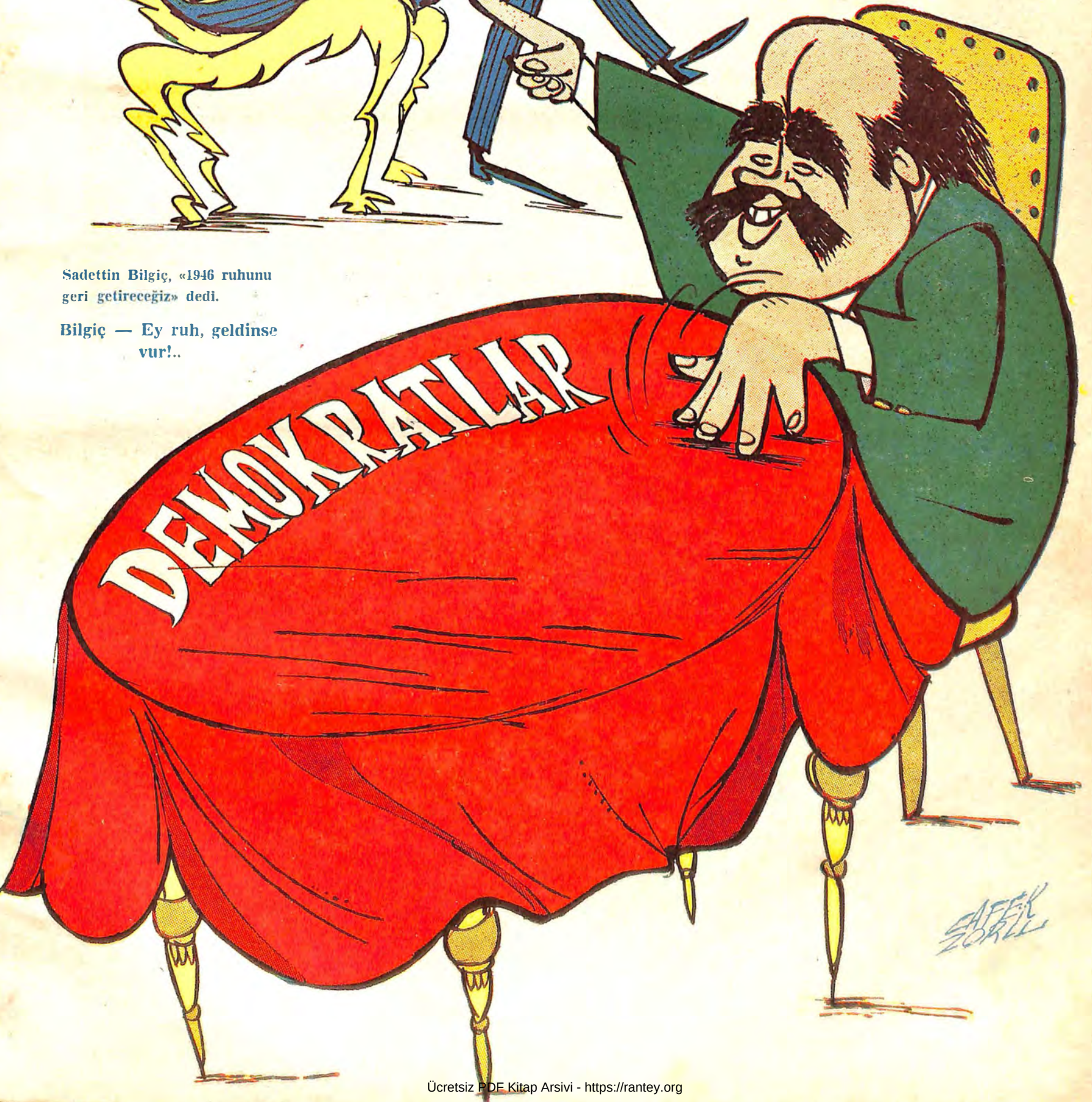
Bu sayıda

BİLEN 1
KAZANIYOR

Yarışması

Sadettin Bilgiç, «1946 ruhunu
geri getireceğiz» dedi.

Bilgiç — Ey ruh, geldinse
vur!..

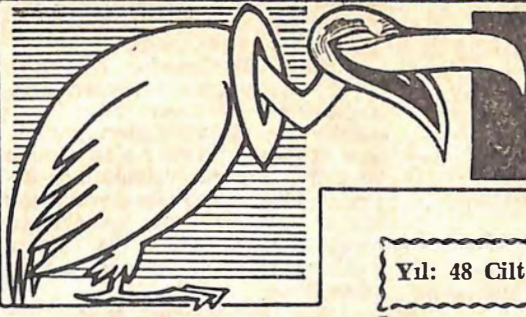
SAFER
SÖZLÜ

SİZE DE EN GÜZEL YUVA...
SİZE DE SERVET.

YAPI ve KREDİ BANKASI
Daima en iyi hizmet

Y 542

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 44 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 21 Ekim 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

Beş yılda ihtiyarlayan genç...

POLİTİKA dediğimiz şey, galiba bir çeşit tiryakilik. Sigara gibi, içki gibi... Hekim:
— Şu zakkımı içme.. dese de kâr etmiyor.

İsmet Paşa yarım yüzyıldan beri politikanın içinde; ama bırakmak aklına gelmiyor. Celâl Bayar, dar ağacından döndü geri... Ve politikanın gene içinde. Kanunlar elverse, partiliğin de ortalık yerine Celâl beyin kendisini atacağından hiç şüphemiz olmasın. Süleyman Demirel'in veya Sadettin Bilgiç'in politikayı bırakabileceğini sanır mısınız? Politikacılar içinde politikayı bırakabilecek tip, belki de Bülent Ecevit'tir. Kalbi çok kırılırsa; ortanın soluna kişiliğini yatırmış bu şair mizacı liden:

— Çekiliyorum.. diyebilir.
Neden, diye sorarsanız; cevap hazır: Bülent Ecevit, politikanın dışındaki dünyası olan adamdır. Şiir yazar, kitap okuyan, sanattan anlayan, resim seyreden insandır. Öteki politikacıların hiçbirinde yoktur bu nitelik...

Buna rağmen Ecevit de politikanın kıyma makinesinde bir iyi çekiliyor. Yılların teknesinde Kemal Satır, Turhan Feyzioğlu, Osman Bölükbaşı gibi gediklilerle yoğrula geliyor. Bütün bu politikacılar parti-ici ve parti-dışı çekişmeler, itişmeler, çelmeler, tuzaklar, entrikalar, manevralar, kulislerle öylesine bir garip hayatın tiyatrosunda oynuyorlar ki, bir gün sahnedeki uzaklaştırılmalarda aktörlükleri devam edecek. Bizde politikacı demek, kendine özgü bir oyunla seçmenden oy koparmasını bilen adam demek...

İki harfli bir kelime her şeyi bastırıyor:

— Oy!
Kongrede oy, grupta oy, seçimde oy, parlâmentoda oy; ve oy için birbirinin gözünü çıkaracak kadar gözü dönmüş kişilerin vatan-millet-sakarya üstüne nutukları...

Şimdi yeni mevsimde, bu oyun, birinci perdesini parti kongreleriyle açıyor. Adalet Partisi için için kaynamakta... Bir yanda Demirelçiler..

bir yanda öbek öbek muhalifleri... Süleyman bey doğrusu bugünlere dek iyi dayandı.

Kolay değil ki...
Parti-ici muhalefet kaynamakta, yolsuzluk iddiaları ağırlaşmakta, ekonomik durum tatsızlaşmakta, fiyatlar gemi aza almakta, fabrikalar işçileri çıkarmakta, dış ticaret deliği büyümekte, vatandaşın sabrı tükenmekte...

Hangi biriyle uğraşsın Demirel?..
Kongreden kongreye koşup nutuk mu atsin.. ilden il'e koşup temel mi atsin.. muhaliflerini partiden mi atsin.. makamında oturup imza mı atsin?..

Kolay değil, Başbakan olmak...
Adnan Menderes:

— Meğer iktidar ateşten bir gömlek imiş.. demişti.

Süleyman bey şimdi bu ateşten gömleği giymiş, boyuna terliyor. Türkiye, birader beylerin Terakki

Kollektif Şirketi değil ki birdenbire boy atıp gelişsin, palazlansın, dostu düşmanı çatlatсын! Şirket kurup Ziraat Bankasından yirmi milyon kredi almak iktidarda ağabeyin oldu mu kolay...

Ama kolay mı Batılı dostlarımızdan kredi koparmak?

Ne var ki Süleyman beyin dehası burada da kendisine yetişmiş ve Rusya'dan yardım yolunu bulmuş... Bir yandan İvan dayı, öte yandan Sam Amca bir şeyler veriyorlar ama, gene de yetmiyor. Ve Süleyman beyin sırtındaki ateşten gömleğin yakası ensesini yakıyor. Otuzbeş milyonluk bir ülkede her yıl bir milyon bebek katılıyor aramıza... Dünyaya dev adımlarla ilerliyor.. her gün yeni ihtiyaçlar çıkıyor ortaya...

Ve halk artık bağırıyor:
— İsteriz!

İş isteriz, et isteriz, süt isteriz, çocuklarımıza okul isteriz, evimizin ö-

nüne yol isteriz, şehrimize hastahane isteriz.

Ne ile olur bütün bunlar?

Ne İvan'ın rublesiyle, ne Sam'in dolarıyla kalkınamaz bir ulus... Kalkınma bir fedakârlık işi, bir çaba işi, bir topyekûn seferberlik işidir. Süleyman bey politika beşiğinde seçmeni pırpıslayıp uyutmaya çalışacağına, gerçekleri söyleyebilse; aracısını, tefecisini, vurguncusunu, fır-satçısını, üçkâğıtçısını karşısına alabilse, belki de bir şeyler yapabilirdi.

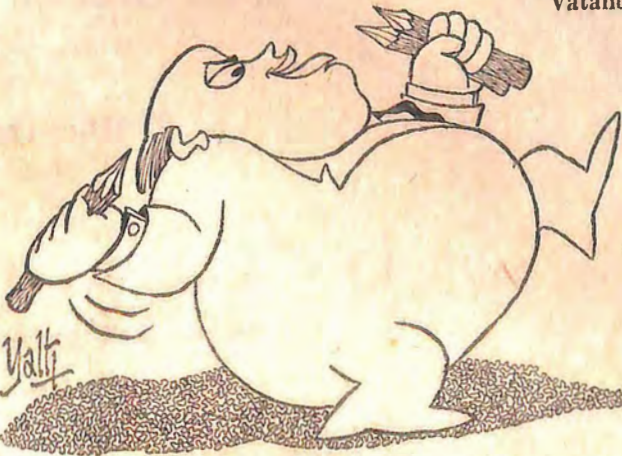
Ama geçti artık...

Süleyman bey en genç Başbakan-dır; ama nüfus kâğıdında...

Politika hayatına baktığımız zaman beş yılda öylesine ihtiyarladı ki; eli ayağı tutmaz oldu. Kendisini iktidardan alamasa da, iktidarı kendisinden alacak gelişmeleri beklemeli artık...

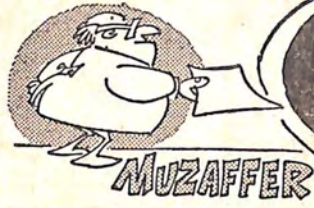
AKBABA

Vatandaş, zamlardan şaşkına döndü. — Gazeteler —

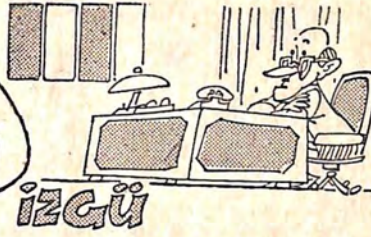

Yazısız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Memurun rüşveti

Ş İŞMAN tombalak adam, ilk kez müdürün kapısını çaldı. «Gir» sesini duyduktan sonra, iliklenmiş düğmesine tekrar el attı, yüzüne saygılı bir anlam vererek, içeriye daldı...

— Buyrun! dedi müdür.
Şişman tombalak adam, cebinden ıgneli bir tomar kâğıt çıkarak, müdürün önüne uzattı. Müdür, uzak gözlüğünü çıkararak, yakın gözlüğünü taktı ve tomarın en üstündeki kâğıdı okumaya başladı. İkinci kâğıda şöyle bir göz attı, sonra parmaklarının ucuyla, sanki bir defter yapraklarını karıştırıyormuş gibi, diğer kâğıtları inceledi:

— Olmaz efendim, dedi.
Şişman tombalak adam:
— Aman efendim, siz bilirsiniz, diye yıldı.
— Olmaz kardeşim olmaz!
— Beyefendi, kulunuz köleniz olurum. Ne isterseniz yapmaya hazırım.

Müdürün gözlerinin önünden, katın son taksiti geçti, beşbin lira...
— Ama, dedi müdür, durun bakalım, belki sizin için bir şeyler düşünebiliriz.

— Aman efendim!
— Evet evet, her türlü sorumluluğu üzerime alabilirim, ama beşbin liranızı alırım.
— Yapmayın beyefendi!
— Beşbin liradan bir kuruş aşağıya yapamam.
— Beyefendi biraz ikram etseniz?
— Olmaz, sorumluluğu üzerime alıyorum kardeşim.
— Hiç aşağı olmaz mı efendim?
— Katiiyen...

Şişman tombalak adam, evraklarını aldı, aynı saygı, aynı boyun büküşle çıktı odadan.

Bir gün sonra müdür yardımcısının kapısını çaldı. Elinde evrakları,

girdi odaya, kırdı boynunu, uzattı evraklarını, kavuşturdu ellerini... Müdür yardımcısı, aynı müdürü gibi, en baştaki kâğıdı inceledi, ikinci kâğıda yarım yamalak bir göz attı, öteki kâğıtları şöyle bir iskambil kâğıdı yoklar gibi yekeledi:

— Olmaz kardeşim bu iş, dedi.
— Aman beyefendi!
— Amanı zamanı yok, olmaz.
— Beyefendi, siz benim şu işimi yapın, ne dersiniz hazırım.
— Anladım?

— Şey efendim, yani insanlar birbirlerinin işlerini görmek, birbirlerini memnun etmek için yaratılmışlardır.

— Ha anladım, para teklif ediyorsunuz?

— Evet beyefendi...
Müdür yardımcısının gözlerinin önünde, özel okuldaki kızının taksidi geçti, 2.500 lira. İçini bir sevinç dalgasıdır kapladı:

— Pekiyi, dedi, deminki sözünüz çok hoşuma gitti; insanlar gerçekten birbirlerini memnun edebilmek için yaratılmışlardır. Bu memnuniyet için 2.500 liranızı alırım.

— Aman beyefendi...
— Bir kuruş aşağı olmaz.
— Beyefendi ikram etseniz biraz?
— Sorumluluğu üzerime alıyorum kardeşim, katiiyen olmaz.

Şişman tombalak adam, evraklarını topladı, çıktı müdür yardımcısının odasından.

Bir gün sonra, elinde yine aynı evraklar, şefin odasına damladı. Şef de yine aynı pozla, müdürü gibi, onun yardımcısı gibi, evrakları inceledikten sonra:

— Çok zor olur bu kardeşim, dedi.
— Aman beyefendi...
— Hattâ hic olmaz!
— Yapmayın beyefendi!
— Olmaz kardeşim, bunun sorum-

luluğu büyük, üzerime alamam.

Şişman tombalak adam, ellerini oğuşturarak:

— Beyefendi, dedi, vallahi dünyada olmayacak şey, açılmayacak kapı yoktur...

— Nasıl yanı?
— Yani efendim, size küçükük bir hediye bulunmak istesem?

— Haa anladım...
Şefin gözlerinin önünden, o teyp geçti. Hani, kız da ne zamandır isteyip duruyordu o teypi...

— Vallahi kardeşim, dedi, bu sorumluluğu bir tek şartla üzerime alabilirim, o da sayet 1.250 lira verirsiniz!

— 1.250 lira mı? dedi şişman tombalak adam.

— Bir kuruş aşağıya olmaz.
— Aman beyefendi ikram etseniz?
— Hayat pahalı kardeşim.
— Beyefendi şunu...

Lâfı ağzında kaldı şişman tombalak adamın. Şef:

— Fazla meşgul etmeyin lütfen, dedi çıktı işin içinden.

Şişman tombalak adam, evraklarını aldı, odadan çıktı.

Bir gün sonra aynı evraklarla, memur Şakir efendinin yanına vardı. Şakir efendi, top gibi kamburunu doğrultup, sapsarı, toplu ıgnelilerle tutturulmuş gözlüğünün altından baktıktan sonra:

— Ne var kardeşim? dedi.

Şişman tombalak adam, evraklarla beraber bir de filtreli sigara uzattı Şakir efendiye. Şakir efendi, filtreli sigarayı, kadın parmağını tutar gibi itina ile yerleştirdi göğüs cebine. Üstteki kâğıdı okudu, altındaki sarı kâğıdı okudu, pembe kâğıdı okudu:

— Olmaz kardeşim bu iş, dedi.
— Aman memur bey!
— Olmaz. İsterseniz, nah şu oda-

da bizim şef var, sonra müdür yardımcısı var, onlarla konuşun bir...

Şişman tombalak adam:
— Bana bakın memur bey, dedi, sayet bu işimi yaparsanız, size helâlden bir 250 lira veririm.

Şakir efendinin gözleri parladı, aynı sobadaki odunlar gibi. Odunu düşündü, kömürü düşündü, kışı düşündü... Yarım ton odun, yarım ton kömür... Sonra üstünden artarsa, birazcık da bakkala... Ya oğlanın delik ayak kabısı? Kışı onunla geçiremezdi ya...

— Acaba 300 veremez misiniz? dedi.

— Haydi verdim gitti...
Şişman adam cüzdanını çıkardı, üç tane yüzlük uzattı:

— Buyrun!...

İşte o anda her nasılsa müdür girdi içeriye. Şişman tombalak adamı tanıdı... Zaten paraları iyi tanırdı müdür bey:

— Ne o? diye bağırdı.
Titredi elleri Şakir efendinin. Üç tane yüzlük yere saçıldı.

Müdür:

— Rüşvet almak ha! dedi, zile bastı. Giren odacıya:

— Bana hemen şefle müdür yardımcısını çağır, bu odaya gelsinler! Haderne koştu gitti. Titriyordu müdür sinirinden:

— Rüşvet ha, benim dairemde rüşvet ha!...

— Buyrun! dediler ikisi de, şef ve müdür yardımcısı.

Müdür hiddetle:

— Bakın arkadaşlar, bakın, şu yerdeki üç tane yüzlüğe bakın! dedi.

— Aa aaa, para! dediler ikisi de.

— Evet para. Şakir efendiye rüşvet alırken yakaladım. Alçaklık, namussuzluk, vatan millet hainliği bu! — Evet efendim alçaklık, namussuzluk, dedi şef.

— Vatan hainliği, dedi müdür yardımcısı.

Müdürün ağzından köptükler saçılıyordu:

— Benim gibi namuslu bir müdürün dairesinde ha!...

— Benim gibi şerefli bir müdür yardımcısının emrinde ha!...

— Benim gibi faziletli bir şefin âmirliğinde ha!...

Müdür bağırdı:

— Utanmadın mı arkadaş, elin titremedi mi?

Şef:

— Kırılmalı elin, dedi.

Müdür yardımcısı:

— O felç olmalı elin, dedi.

Gerçekten felç olmuş gibiydi Şakir efendi. Nefes aldığına bile farkında değildi.

Müdür yardımcısı:

— Beyefendi, memleket batıyorsa, zaten bu gibilerin yüzünden batıyor, dedi.

Şef:

— Kalkınamamızın tek sorumlusu bunlar!... dedi.

Müdür:

— Derhal zaptı hazırlayın! diye emir verdi. Derhal!... Bu memleketin, namuslu, faziletli, şerefli insanlara ihtiyacı var, böylelerine yok... Böyle namussuzların yeri yalnız ve yalnız hapisanedir...

O sırada, gözlüğünün sapının topu ıgnesi düştü Şakir efendinin, yana kaydı gözlüğü... Öylece bakakaldı suratlarına, namuslu müdürünün, şerefli muavininin ve de faziletli şefinin...

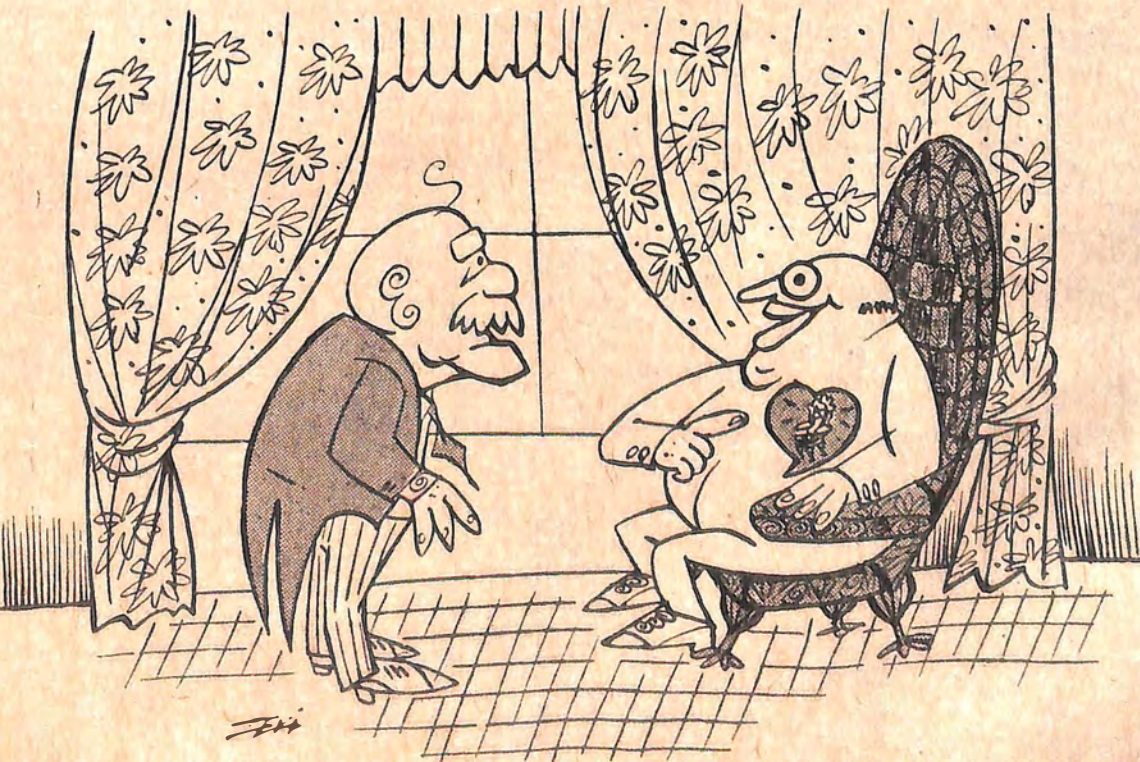
Muzaffer İZGÜ

★

Takvim

Margarin karneye biniyor.
Yeni zamlar geliyor.
Bazı maddeler el altından yüksek fiyatla gidiyor!
Hayır hayır şaşırmanın harb yılında mıyız diye...
Takvimler 1942'yi değil, 1970'yi gösteriyor!

Demirel, «İktidar partisi, muhalefete her zaman yakınlık göstermiştir» dedi. — Gazeteler —

— Sen de bu koltuğa otur Paşam, ayakta kalma!..

UZMAN NİNNİSİ

HER çağın ve toplum düzeni-
nin kendine göre «kutsal»
kişileri vardır.

İlkel kabilelerde büyücüler, şamanlar, falcılar, tütsücüler, okuyup üfleyiciler ve bütün o biçim hokkabazlar çevreden en büyük itibarı görür.

Aristokrasilerde onların yerini —rahiplerin yanı sıra— dük, kont, marki, baron falan gibi soyluluk iddiası taşıyanlar alır.

Çağımızın (ister kapitalist, ister sosyalist olsun) ileri teknolojik gelişme aşamalarına varmış düzenlerinde ise o türlü «büyülü» ünvanlara iltifat azalmış görünür. Aldatıcıdır bu. İnsan psikolojisinde bir şeylere körükörüne inanıp birilerine güvenle sığınma ihtiyacı o kadar büyüktür ki, geleneksel «kutsal» ünvanların kaybolmasıyla ortaya çıkan boşluğu mutlaka başka bir şey doldurur.

İleri teknoloji düzenlerinde o boşluğu «teknik uzmanlık» kavramına açılan sorgusuz sualsiz güven kredisi doldurmuştur.

Yüksek Mühendis... Yüksek Mimar... Yüksek Kimyager... Profesör Avukat... Mühassıs Hekim... falan filân.

Bunlar hep kendi alanlarının tekniğini öğrenmekte «uzman» oldukları için yurtdaşlarının büyük çoğunluğundan huşu ile karışık saygı gören kişilerdir.

— Uzmanların söylediklerine göre...

— Billirkişi raporunda belirtil-
diği gibi...

— Yabancı uzmanın basın toplantısında açıkladığı veçhile...

Böyle başlayan cümleler çoğu kere akarsuları durdurur.

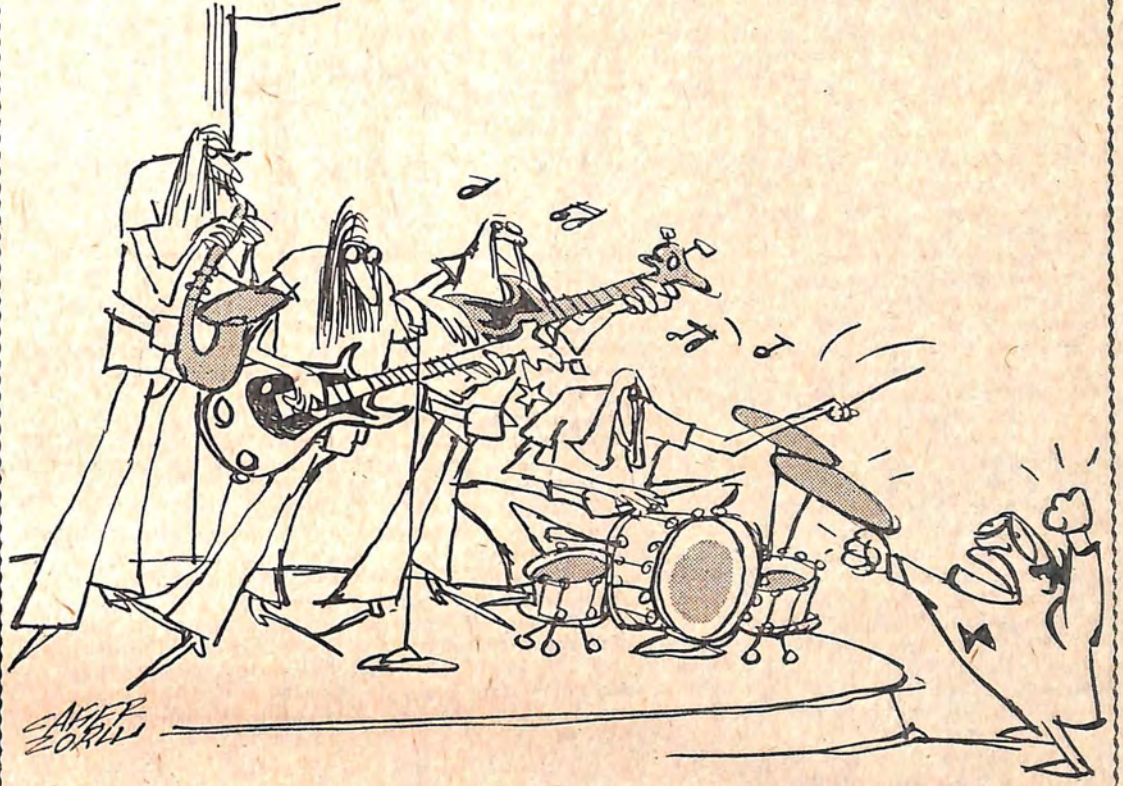
Aslında uzmanlığa saygı duyulması elbette gereklidir. Bir şartla:

Eğer uzman sadece bilgisini konuşturuyor, gerçek görüşünü söylüyor ise. Yani bir ard niyeti yoksa.

Zira uzman bir şey yutturmaya, birini kayırmaya, kendinin ya da başkasının özel çıkarını korumaya kalktığı anda onun bilgisi uzmanlık çerçevesinden çıkıp dolandırıcılık hizmetine girmiş demektir.

Bendeniz bunu düşünerek bütün uzmanlara karşı hem saygılı, hem de dikkatliyimdir; «Uzmanlar diyor ki» lâflarını lüp diye yutmam pek. Ama yine de sürçtüğüm oluyor.

Birkaç ay önce bir gece uyum kaçtı. Memleket ve dünya haberlerindeki tersliklerle özel hayatımdaki birtakım aksilikler (ertesi sabah ablamın bir böbreğinin alınacağı konusu başta olmak üzere) birleşip kafama çul-

Demirel — Hani sizin kanununuz?..

lanmışlardı; «Söyle mi olur, böyle mi?» diye düşünme düşünme sabahı buldum.

Ondan sonra da üstüme bir hal geldi. Her gece yatağa girer girmez heyecanla düşünmeye başladım:

— Acaba uyuyabilecek miyim? Yoksa yine sinirlendirici şeyler mi düşünmeye başlayacağım?

Tabii bunları sordukça sinirleniyor, sinirlendikçe de bunları bütünüň öfkeyle soruyorum. Sonunda çok geç saatlere kadar uykuyu Hak getire...

Geçenlerde camıma tak dedi. Hiç hoşlanmadığım halde bir uykuyu ilacı satın almak için bir eczahaneye girdim. Uykuyu ilaclarının satıldığı bölümdeki rafların üstünde kocaman bir yazı vardı:

«BEDAVA! Uykuyu uzmanlarının beş yıllık denemelerden sonra yazdıkları KOLAY UYUMA YOLLARI broşüründen isterseniz aşağıdaki adrese başvurunuz.»

İlaç zoruyla uyuyacağıma bu işin teknik yollarını öğrenerek uyuyabilmem ihtimali pek hoşuma gitti; hemen sevinerek bir kart atıp broşürden bir nüsha rica ettim.

İki gün önce çıkageldi sayın uzmanların eseri. Dört sayfalık, el kadar bir şey.

Kolay uyuma yolları on kural halinde açıklanmış. Her kuralın önemi ve derin anlamı da birkaç

paragrafla belirtilmiş. Bu işte broşür.

Kuralların sekizi pratik şeyler. Ancak, öğrenmek gibi olmasın ama, ben vallahi bunları daha önce de biliyordum.

Buyurun, siz de öğrenin kuralları:

— Yatmadan önce karnınızı tıkabasa doldurmayın; aç da yatmayın.

— Yatarken heyecanlandırıcı şeyler okumayın.

— Bir yeriniz ağrıyorsa ağrı giderici ilaç alın.

— Odanız ne fazla sıcak, ne de fazla soğuk olsun.

— Işıktan ve gürültüden mümkün mertebe uzak kalarak uyun.

— Gecelik yahut pijama giyerseniz, bunların vücudünüze küçük gelmemesine dikkat edin.

— Ağır ağır, düzenli nefes alın.

— Şiltleniz de rahat olmalı.

Yâni gelin de minnetten ağlamayın bu kadar yararlı pratik bilgiler karşısında! İnsan şunları sayın uzmanlardan öğrenmese açlıktan kıvrılarak yatağa girebilir, «Uykum gelsin» diyerek Frankeştayn romanı okuyabilir, diş ağrısından çıldırıp aspirin almayabilir, odayı hamama ya da buzdolabına çevirebilir, bütün ışıkları yakıp ev halkına bol bol gürültü etmelerini söyleyebilir,

cellât pençesi gibi gırtlığını sıkan bir pijama giyebilir, hızlı hızlı ve düzensiz soluyabilir, hatâ uykuya yardımı olacağı umuduyla mağaza mağaza dolaşıp rahatsız bir şilte satın alabilir...

Bir de «ruhi durumla ilgili» kurallara bakalım:

— Yatarken bütün problemleri aklınızdan çıkarın; hayatınızı iyi düzenleyin ki geceleri zihninizi hiçbir şey kurcalamasın.

— Bütün gün hiçbir şeye sinirlenmemeye bakın; o zaman geceleri de sâkin olur, hemen uyunuz.

Gördünüz mü teknik bilgiyi? Beş yıllık denemelerden sonra elde edilen sonuçlar da bundan daha az yararlı olacak değil ya!

Kuralların muralların sonunda da şu kayıt var:

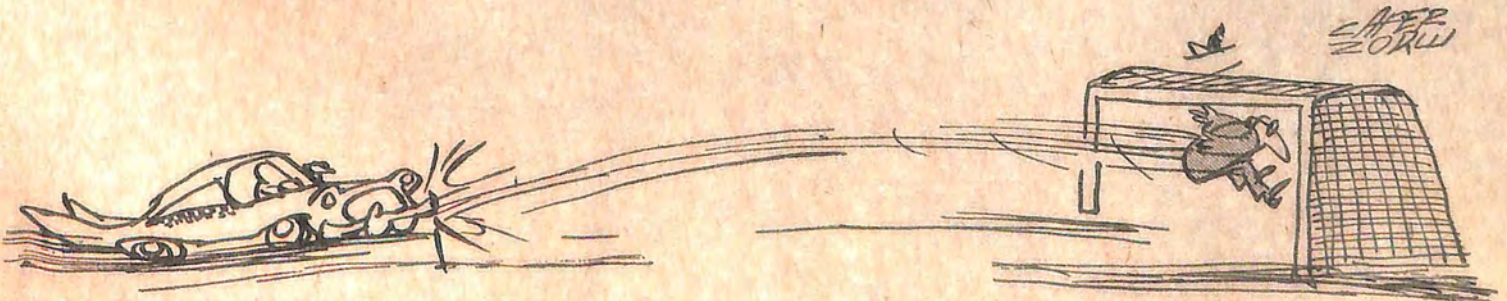
«Bütün bunlara uyduğunuz halde yine uyuyamazsanız, uykuyu ilaçlarının en zararsız olanı falanca haplardan bir adet almanız derdinizi çözümler.»

Hiç sanmam çözümleyeceğini.

Çünkü ben uzman sözü dinleyip hayatımı iyi düzenlesem de, her gün hiçbir şeye sinirlenmemeyi başarsam da, ömrüm oldukça şu broşürü hatırlayacak değil miyim? Onun siniri mümkünü yok tek hapla giderilmez!

Refik ERDURAN

Otomobillerle futbol oynandı. — Gazeteler —

Goool!

BİLEN KAZANIYOR

İKİ BAKKAL

- 1 -

KASABANIN o daracık sokağın-
da karşılıklı iki bakkaldılar.
Dükkanı yeşil boyalı olanın ser-
mayesi daha çok, ötekisinin ise da-
ha azdı. Sabahları dükkana heybe-
siyle gelen şişman bakkal, zayıf bak-
kalı, her zaman, orasından burasın-
dan çivilerle, tahta parçalarıyla tut-
turulmuş koltuğunun üzerinde gü-
neşlerken bulurdu. Bazan içinden
bir selâm vermek geçer, verir, ço-
ğu zaman da vermezdi. Zaten zayıf
bakkal, güneşin verdiği tatlı sıcak-
lık, bir de işlerin kesat gitmesi yü-
zünden çok zaman duymazdı bile
şişmanın selâmını. Kızardı şişman
bakkal... Kızdığı için de, kasabada
olsun, dükkanda olsun, veryansın e-
derdi zayıf bakkalın ardından. Zayıf
bakkal bunları duyar, çok zaman
cevap vermez ama, cevap verince de
şişman bakkalın yüreğine oturtur-
du... Hiç mi hiç, çekemezlerdi biri-
birlerini... Şişman bakkal, ikidebir
zayıf bakkalın o eski koltuğuyla a-
lay eder, zayıf bakkal da, şişman
bakkalın müşteriye dil döküşüne
bıyık altından gülerdi...

Örneğin, o şişman bakkala bir
müşteri gelsin, şişman bakkal müş-
terisini daha kapıdayken karşılar:

— Buyursunlar hanım kızım, bu-
yursunlar cici kızım, derdi.

— Bakkal amca, annemin selâmı
var...

— Başım üstüne, gözüm üstüne
annenin selâmı... Söyle bakalım ne-
nim cici kızım, babanın gözü nasıl
oldu?

— Aa aaa, babamın gözüne bir şey
olmamıştı ki.

— Ah yavrum, geçenlerde beyba-
banı gözünü ovuştura ovuştura gi-
derken gördüm de... Allah saklasın,
Allah korusun, Allah hepimizi kem
gözlerden korusun!... Âmiin de ki-
zım, âmiin, de...

— Âmiin bakkal amca.

— Gıdı gıdı, gıdı gıdı, bakkal
amcası sevmiş. Al bakalım şu akide
şekerini. Al kızım al, amca demek
babanın yarısı demektir... Bakkal
amcası sevmiş onu. Söyle bakalım
annen ne istedi yavrum?

— Bir kilo piring bakkal amca...

— Versin amcası, ona en güzel
piringten versin. Piring değil mi ki-
zım?

— Piring, amca...

— Piring yaa... Gıdı gıdı, gıdı
gıdı. Amanın ne de güzeliş pi-

Sevgili okurlarımız,

Bu sayıda başladığımız «BİLEN KAZANIYOR» yarışmasının ko-
nusu şudur: Her sayıda bir hikâye yayınlanacak ve bu hikâye ile il-
gili bir soru sorulacaktır. Bu soruların cevaplarını okurlarımız ve-
receklerdir. Yarışmamız sekiz sayı sürecek ve her hafta bir hikâye
bir de kupon yayınlanacaktır.

Yarışmaya katılmak isteyen okurlarımız:

1 — Hikâye ile ilgili sorunun cevabını bir kâğıda yazıp, «BİLEN
KAZANIYOR» kuponu ile beraber aşağıdaki adrese göndereceklerdir:
AKBABA DERGİSİ YARIŞMA SERVİSİNE
DİVANYOLU — İSTANBUL

2 — Her doğru cevabın karşılığı 25 liradır. Okurlarımız, «BİLEN
KAZANIYOR» yarışmasına bir sorunun cevabı ve bir kuponla ka-
tılabilirler gibi; sekiz hikâyenin cevabını sıra numarasına göre
yazıp, sekiz kuponla birlikte de katılabilirler.

Böylece 25 liradan 200 liraya kadar kazanma şansları olur.

3 — Doğru cevap verenler arasında kura çekilecek; kura sonucu
25, 50, 75, 100, 125, 150, 175, 200 liralara kazanan okurlara ayrıca Ak-
baba Yayınlarından birer kitap da armağan edilecektir.

rinçlerim. Söyle bakalım yavrum
bakkal amcana, ne yapacaksınız bu
pirinci?

— Pılâv, bakkal amca.

— Âfiyet olsun, topak topak et ol-
suun. Dur kızım dur, annenin işi
çoktur, ayıklayıvereyim şu pirinci...

— Ben ayıkardım bakkal amca...

— Hiç olur mu kızım, ben şimdi
ayıklarım onu, hemen şimdi... De-
mek pılâv ha? Ah ah, şuracıkta bir
tencere olacaktı da, pişirivercektik
pılâvı. Aman ne güzel pılâv pişiri-

rim ben, ne güzel... Hadi hadi, al
gel de bir tencere, pişiriverelim...

— Annem pişirir amca.

Şişman bakkalın suratı asılırdı:

— Canım ne vardı yâni, şimdi şu-
racıkta birkaç tane domates olsaydı
da size âlâsından bir salata yapıver-
seydim... Veya bir kâse hoşaf...
Aahh kızım, kusura bakmasın an-
nen... Maşallah piring de piringmiş
hani, içinde bir tane bile taş yok...
Al benim tonton kızım... Selâm-söy-
le annene, selâm söyle babana...

— Kaç kuruş bakkal amca?

— 550 kuruş, benim cici kızım.

— Aa aaa, beşyüz elli kuruş mu?
Daha iki gün önce beş liraya vermiş-
tiniz ya?

— Zam geldi evlâdim zam geldi,
zam geldi yavrum, zam geldi... Se-
lâm söyle yavrum, ninene de selâm
söyle yavrum, dedene de, mahalleli-
ye de... Hadi benim tonton evlâdım,

şayet piring ağır geliyorsa ben gö-
türüvereyim yavrum. Allah bereket
versin, bin bin bereket versin, Ha-
lil İbrahim bereketi versin...

Aynı kız, bir iki adım attıktan
sonra geriye döndü:

— Aa, unuttum, dedi, bir de kib-
rit alacaktım.

— Kibrit mi?

Asıldı şişman bakkalın yüzü:

— A yavrum, ne ediverelim ben
gari? dedi, yok ki kibrit. Al, çakma-
ğımı al...

— Ama annem kibrit istedi.

— Kalsın kızım, çakmak sizde
kalsın.

— Şu bakkaldan alayım!

— Aman gitme kızım oraya, git-
me. Ben yarın kokulu kibrit getire-
ceğim.

Kız, zayıf bakkalın yanına gitti.
Zayıf bakkal, yine aynı, eski koltu-
ğunun üzerinde, oturuyordu.

— Amca, dedi, bakkal amca.

Duymadı zayıf bakkal, uyuyordu.
Kız biraz daha hızlı bağırdı:

— Bakkal amca, hış!...

Birden sıçradı zayıf bakkal:

— Ne bağıırıyorsun?... Hı?... Ne
bağıırıyorsun?... diye kızdı.

— Kibrit alacaktım da...

— Kibrit mi?

— Evet kibrit...

— Bu kadar bağırmaya utanmı-
yor musun, hı?... Git içeri, bizim
çırağa söyle!...

Kız, elinde on kuruşu, dükkânın
içindeki çırağın yanına vardı:

— Bir kibrit! dedi.

Çırak, okuduğu gazete parçasından
başını kaldırarak:

— Kibrit mi? diye sordu.

— Evet, dedi kız, kibrit.

Çırak, hemen çekmecenin gözün-
den üç koçanlı bir makbuz çıkara-
rak doldurmaya başladı. Kızın adını
sordu, soyadını, yaşını, babasının a-
dını... Üç koçandan ikisini keserek,
kızın eline tutuşturdu:

— Götür bunu bakkal amcana, de-
di.

Kız, zayıf bakkalın yanına vardı.
Zayıf bakkal, gözlüğünü takarak ko-
çanları bir bir inceledi. Sonra si-
nirli:

— Götür şuna tarih koysun, diye-
rek koçanın birini kızın eline verdi.

Kız, koçanı eline aldı, içerde çıra-
ğa tarih koyduktan sonra, tekrar
zayıf bakkalın yanına geldi:

— Buyur bakkal amca, dedi.

Zayıf bakkal, tekrar gözlüğünü
taktı, tekrar makbuzu inceledi, son-
ra alt tarafına bir imza attıktan
sonra:

— Götür bunu çırağa, depo çıkış
kâğıdıyla, aynıyat belgesini al gel,
dedi.

Kız, makbuzu çırağa verdi. Bu
kez çırak, biri sarı, biri kırmızı ol-
mak üzere, iki kocaman ciltli def-
ter çıkarak üzerlerine bir şeyler
yazmaya başladı. Belki on dakika
sürdü bu iş. Sonunda, iki kâğıt ve
ilk makbuz toplu iğneyle birbirine
eklenerek tekrar zayıf bakkalın yanı-
na getirildi. Zayıf bakkal, tekrar
gözlüklerini taktı, tekrar inceledi
kâğıtları. Bir ara, içeriye, çırağa
kızgın kızgın bağırdı:

— Ben sana demiyorum muyum bun-
lar çift nüsha olacak diye, haa? de-
di.

Durdu, yine kızdı:

— Haa, demiyorum muyum?

Sonra, kıza kızdı:

— Bu ne biçim duruş haaa? Bu
ne biçim duruş? Utanmıyor usun.
senden büyük bir insanın önünde
böyle durmaya, haa, utanmıyor mu-
sun?

Kız:

— Yoruldum da, dedi.

— Biz yorulmadık mı? Haa? Biz
yorulmadık mı? Götür bu kâğıtları
çırağa!

Kız, kâğıtları çırağa götürdü. Çı-
rak, onlara yeni bir fiş daha ekledi,
on kuruşluk tahsil fişi...

— Götür, dedi, bakkal amcaya.

Kız, kâğıtları bakkal amcaya gö-
türdü. Zayıf bakkal, tekrar kâğıtları
okuyup, tekrar inceledikten son-
ra, cebinden çıkardığı (KONTROL)
yazılı mühürü hohlhaharak tahsil fi-
şinin üzerine bastı.

— Götür, dedi, bunu çırağa.

Kız, kâğıtları tekrar çırağa götü-
rdü. Çırak, masanın gözünden (TAH-
SİL EDİLMİŞTİR) damgasını alıp,
altı kâğıda tak tak tak diye vurdu-
ktan sonra, kızın elinden on kuruşu
alıp, kibriti uzattı...

Kız giderken, zayıf bakkal bağı-
rdı ardından:

— Yakarken dikkatli olun haaa!
diye...

Muzaffer İZGÜ

**SORU : Acaba, bu karşılık-
lı iki bakkalın tabelalarını
okuyabilir misiniz bize?**

Bekçiler az maaş aldıklarından
iş göremiyor. — Gazeteler —

— Zahmet edip karakola götürme bekçi dayı... Girdim ama soyamadım...
Memur eviymiş, «Bugün git yarın gel» dedi.

ANKARA'DAN TAŞLAR

KİMİSİ

Türlü çeşitlidir insanoğlu. Kimi saygılı, kimi saygısızdır. Kimi bir takla atar, kırk yalan söyler. Kimisi doğrucu Davut'tur! Kiminin ayrıntı eksidir. Daha siz sormadan söyler ayrıntının ekşi olduğunu. Kimi, kendini cin fikirli bulur. Acı biberi tatlı diye yutturmaya kalkar.

Ben de bugünlerde Ankara'dan taşlar atmak istiyorum. Artık kimin başına gelirse...

KORUYUN BAŞLARINIZI

Ekim ayı Ankara'nın hareketli aylarından biridir. Yaz geçti. Ankara-lılar, Ankara'ya döndü artık. Okullar açıldı. Üniversite ve yüksek okullarda imtihanlar başladı. Tiyatrolar açıldı. Meclisin açılmasına az kaldığı için mi letvekilleri ve senatörlerin bulunduğu lokallerde hissedilir bir hareketlilik kendini gösteriyor. Koyu renk elbiseli, rölöve şapkalı, taşra tavırlı siyasiler, üçer beşer Bulvar kaldırımında görülüyorlar.

Bugünlerde Ankara'da 26'ların maceraları konuşuluyor politika kulislerinde. Bir de Kasım ayının sürprizler getirmesi bekleniyor. İyimserler, kötümserler hepsi yavaş yavaş ve tekrar sahneye çıkmaya başladı.

Eğilin kulağınıza fısıldayayım. Demirel'in ömrü uzun değil diyenler var. Kimisi, «Kasımın onbeşinden önce kaybeder Süleyman mühür» diyor. Kimisi, Bütçenin sonuna kadar bekleneneği kanaatinde.

Kasımın Üniversite hareketlerini bekleyenler de az değil. Hasılı herkes kendi gönlünde yatan aslanı söylüyor!

PERSONEL KANUNU

Ankara bir memur şehridir. Kızılay'da kravatsız, beyaz gömlekli tipler götürsünüz paydos saatlerinde. Kademine, kademesine göre, ezik ya da başı havada. Yine paydos saatlerinde ciciili bicili memur hanımlar boşaltır devlet dairelerinden. Bugünlerin özelliği şu: «Merhaba, yerine; Personel Kanunu». Daha kimse bilmiyor doğru dürüst, yeni kanunla durumunun ne olacağını. Yalnız ufukta görü en manzara pek iç açıcı değil galiba ki, ufak tefek sızıltılar başladı. Ufak tefek tehditler var ortalıkta. İster misiniz, diyorlar, talebe hareketleri yetmezmiş gibi bir de memur hareketleri başlasın.

Ne der ki Demirel, «Başlarsa başlasın mı» der acaba?...

SUNAY TİYATRODA

Yazımın başında dedim ya. Bu dünyada saygılı insanlar da vardır. Örnek mi istiyorsunuz? Deveküşü Kabare Tiyatrosunun oyuncuları. Ne mi yapmışlar? Onu da söyleyeyim. Geçenlerde, Cevdet Sunay, Deveküşlerinin «Astronot Niyazi» oyununu görmeye gitmiş tiyatroya. Nâzik çocuklar! Bakmışlar, sayın büyükleri

— Sabah kahvaltısı «İşletme Vergisinden» muaf —

— Beyce bir demli çay... Yanına bir şişe Kulüp, birbuçuk döneceer!..

SİZİN İÇİN

Sevgili okurlarımız,

AKBABA her yaştan ve her baştan insanın arkadaşısıdır. Memleketimizde büyük kitleleri içine alan çeşitli meslek grupları var. Örneğin, memurlar, öğretmenler, subaylar, doktorlar, mühendisler, hukukçular, sanatkarlar, öğrenciler, berberler, şoförler ve sayamayacağımız bunlara benzer daha pek çokları... Mühakkak ki her birinin meslekle ilgili öyle anıları vardır, bir araya gelince anlattıkları meslekleriyle ilgili öyle hikâyeler vardır ki, bunları ne halk bilir, ne diğer mesleklerden olanlar. «Öyleyse yapmamız gereken, ayıracığımız sayfayı meslek erbabı okurlarımızın emirlerine vermek olmalıdır» dedik ve SİZİN İÇİN... adını koymayı uygun gördük. Siz yazacaksınız, biz çece-

ğiz; kafa ve gönül birliğiyle neshinin büyümesini sağlayacağız.

Evet, SİZİN İÇİN...

Memurlar, SİZİN İÇİN... Öğretmenler, SİZİN İÇİN... Öğrenciler, SİZİN İÇİN... Subaylar, SİZİN İÇİN... Doktorlar, SİZİN İÇİN... Bayanlar, SİZİN İÇİN... Berberler, Şoförler ve daha nice-leri, sayfamız SİZİN İÇİN.

Ricamız şu: AKBABA adresine gönderilecek yazılar, (altında isim ve adresi) yazarının mesleğiyle ilgili ya bir am, ya da mesleğiyle ilgili pek duyulmamış fıkra olmalıdır. Yazılar, güldürü niteliği taşımamalıdır. Dileyenin dileği kadar yazı gönderebileceğini açıklarken, yayınlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA aboneli olacağını bildirir, espri dolu yazılarınızı bekleriz sevgili okurlarımız.

salonda. Hemen kuliste bir toplantı! Eserde Sunav'a dokunan pasajları kısmışlar. Bazı sözleri de küçük birer rötuşla çevirmişler Süleyman Demirel'e... Eh!... O olmadığına göre salonda mahzur da yok tabii. Vur abalıya!...

BİR TUHAF YAKINLIK

Sihhiye'de Necati Bey Caddesinde bir büro var. Adı da azıcık alışılmış cinsten. «Konyalı Milletvekilleri Bürosu». Hiç duymuş muydunuz şimdiye kadar? Bu büro 26'ların birleştikleri, taktikler hazırladıkları, kararlar aldıkları bir lokaldır şimdi. Süleyman beyimin başına örülecek çorapların siparişi burdan veriliyor. Burda hazırlanıyor, Konya usulü külâhlar AP. için.

Belki lüzum olur, telefon numarasını da vereyim: 17 09 40. Yalnız dikkatli çevirmek gerekiyor numarayı, 40 yerine 41'i çevirirseniz, kim çıkıyor karşınıza biliyor musunuz: Feriuh Bozbeyle! İlginç değil mi?

VE ZEKİ MÜREN

Son günlerde Zeki Müren de Ankara'daydı. O da bir tiyatroya gitmiş burda. Eserin adı «Hababam Sınıfı Sınıfta Kaldı». Eserde bir tip var. Zeki Müren'i sahnede canlandırıyor. Ne var ki bir hayli güçlük olmuş o akşam eserin temsilinde. Seyirciler sahnedekine bakacakları yerde ayağa kalkıp kalkıp salonda kine bakmışlar temsil boyunca...

Baha ORAL

— Demirel, «Gecekondu sorununu halledeceğiz» dedi. —

Terslik nereden geliyor?

HERKESİN kolunu, bacağına tutarak açılmasını beklediği ortopedinin önündeki kalabalığa şişen yanığını tutarak katılan adam, kendinden sonra gelen koltuk değnekli hastanın:

— Ortopedi burası mı hemşerim? sorusuna:

— He, dedi. Derdin nerenden? Sargılar içindeki sol ayağını gösterdi yeni gelen:

— Ters kaynamış da... Bir «He» daha çekti yanığını tutan:

— Gırık he mi?..

— Kırıktı da, yanlış kaydadı.

— E, burada ne diye dikeliyon? Ortopedi ne yapsın senin gırığına? Burun Boğaza göründün mü?

Koltuk değneklinin rengi attı. Hastanenin bütün bölümlerini isimleriyle söylediğine göre, karşındakinin, bu işlerin yabancı olduğu anlaşıyordu. Yanlış gönderilmiş olmanın telaşı ile:

— Ortopedi demişlerdi bana, diye murıldandı. Kâğıdında da öyle yazıyor.

İç cebinden bir tomar kâğıt çıkarıp karıştırmaya başladı.

— Elin göndermesine ne bakıyon ağa? Herkes geleni başından savmaya bakıyo. Kalabalık basmadan git burun boğaza, gir sıraya, bekle.

Kâğıtları inceleyen koltuk değnekli, parmağını doktor kaleminden çıkartıp okunmasının imkânsızlığından anlaşılan bir yazının altında gezdirerek:

— Bakın, dedi, burada da ortopedi yazıyor.

Beriki:

— Eh, sen bilin, dedi. Öyleyse bek-le sabrın tükenenedek!

Sustu. Ama duramadı.

— Kimsenin söktüremiyeceği reçeteler yazmak, hastayı yağış yerlere göndermek, hekimliğin siyasetindendir. Yuttun mu, yandın demektir! Açık göz olacaksın onların karşılarında. «Beyliye» mi dediler? Goşacaksın cilt hastalıklarına! «Harcıye» mi dediler? Goşacaksın iç hastalıklarına! «Diş» mi dediler? Goşacaksın ortopediye... «Ortopedi» mi dediler? Dayanacaksın burun boğazın gapısına! Neden dersin, terslik

içimize işlemiş bi kere. Akli erenlerin «Bu düzen denismelidir» diye ünnemesi de bundan... Yâni demek istiyorlar ki, herkes kendi işine baksın. Rençber dendi mi, tarlada çalışan insan gelsin akla. Öğretmen dendi mi, mekteplerde ders veren maallim gelsin akla.

Koltuk değnekli:

— Hastane kapılarında epey beklemiş olmalısınız ki, canınız yanmış, dedi. Yanlış teşhis mi koydular?

Canından bezdiğini belirten bir işaret yaptı yanığını tutan:

— Ev bark olmayaydık, ona buna kanmayaydık, medeniyetin tohturuna uymayaydık başıma bi şey gelmezdi ya; bi cahilliktir ettik işte! A beyinsiz diyesin, tohturnan mı geldiyydin dünyaya? Dertliysen ona buna danışacağına, derdinin çaresini atalarından gördüğün şekilde arasana... Ama şeytan işte... Bi kere içine yer etti mi gurtulaman gayrı! Yaş onyedil... Hısun akraba dineldi tepeme:

— Ula Hüsen, gel şu Keziban'ı sana alak, diye...

Keziban dedikleri, koyün en güzel gızı... Hoş yüzünü gördüğümüz ettiğimiz yok ya, bizim ora kızlarının güzellikleri fiyatlarından ağnaşılır. Çevrenin en pahalı gızı Keziban. Babası:

— Gızımı alacak yiğidin boyuna bosuna değil, malıyla parasına bakarım, diyo, başka bi şey demiyo.

İsteddiği başlık da o günün parasıyan tam yedibin panginot! Onlar:

— Keziban'ı sana alak, dedikçe:

— Etmen ağalar, diye gapanıyom ellerine eteklerine. Almasına alak ya, yedibin panginotu nereden bulak?

— Ula oğlum, diyorlar gene, biraz Allah gönderir, biraz gullar borç verir, vaktiyyen ev bark olursun.

— Ula ağalar, neyle ödenir bu borç?

— Sen orasına garışma ula oğlum, avrattan alacağın evlât, hem girdiğin borcu öder, hem de eline bi sermaye geçer!

Onnarin çenesinden gurtuluyom, anam yapışıyo ibiğime:

— Sen şu işe «He» de Hüsen'im... Soyca doğurtkandır onnar. Doğur-

dular mı da, boy boy gız çıkariyo mübarekler. Çok deel, üç beş gız verse sana, yedisenden eline geçecek parayı var sen düşün!

Düşünürken düşünürken parayı bulduk, gızı aldık. Bi ay, üç ay, beş ay derken senesini tamamladık. Bi gün başlık için borç verenlerden Rıza emmi dikeldi garşıma:

— Eee, dedi, Keziban gızda yolcu falan yok mu?

Gerdeğe girdiğimizden beri her gören aynı şeyi sorduğundan, yolcunun ne olduğunu biliyom gayrı:

— Yok, dedim.

Yıktı garşlarını:

— Gecikme de olsun tezden.

— Aman ağa, dedim, o Allahın bileceği iş. İster er verir, ister tez verir.

Yapıştı gırtlığıma:

— İtin yediği herze ye bakın hele!... Peki bizim borcu nasıl ödeyecen?

— Hasat, dedim.

— Ula aldığın ürün garnını doyurmana yetiyor mu ki borç ödeyesin? diye bastı şamarı!

— Gıredi, dedim.

— Ula panga veriyor mu ki? diye indirdi yumruğu!

Elinden güç gurtuldum. Olanları duyan anam:

— Rıza emmi yerden göge haklı, dedi. Herkesin umudu, Keziban'ın garnında... İster misin gısır çıksın da, elimizden şu bi avuç toprağın gitmesine sebep olsun!

— Peki, ne edek?

— Biraz daha bekleyek. Hacıyla hocayla doğurdu, ne âla... Doğurmadı mı, verilir babasına yarı fiyatına!

Öte yandan söylentileri duyan gayınpeder de küplere bindi mi:

— Satılan mal geri alınmaz! diyo, başka demiyo! Hem ben aslan gibi gız verdim size... Döl alamıyorsan gabahat kimin? Tohum atılmadık toprak ürün verir mi?

Alacaklılar beni hırpaladıkça, ben bi umutla Keziban'a çullaniyorum. Babası:

— Söylen ona, eloğlu sattığı on gayımelik çarğı bile geri almazken, yedibin panginotluk gız çevirmeye galkarsa gafasını ezerim onun! diye

habar yolladıkça, ben Keziban'a çullaniyorum!

Gayrı onun da iler tutar yeri gal-madı da, beni gördü mü kaçacak de-lik aramaya başladı.

Köyün yaşlıları anama:

— Büyüyle bağlamışlar bunnarı, demişler.

Tutturdu anam:

— Ya bi hocaya gidersin, ya ou gızı başımızdan defedersin, diye. Madem döl vermeyecek, bâri gırtlak derdi kalksın başımızdan!

Sorduk soruşturduk, dört köy ö-tede bi hocayı salık verdiler. Aldık avradı, düştük yola. Gün gavaşur-ken vardık ki, ortalıkta in cin top oynuyo! Hocanın gapısına dayanıp, anlattık derdimizi.

Sağolsun hoca gördü işimizi. Oku-du, gursun döktü, yazdığı muskayı da goynumuza yerleştirip bizi yolcu etti.

Altı ay, dokuz ay. Keziban'ın gar-nında yine bişey yok! Hadi bi de tohtura gözükek diyerek elimizde bi hekim gartı, vardık şehre... Gartta-ki adresi bulduk, içerde kimsecikler yok.

Çöktük gapıya da gelmesini bekliyoruz gayrı. Neden sonra bina-nın gapıcısı kimi beklediğimizi sor-du, elimizdeki garttan okuyarak:

— Gadın tohturu Seyfi beyi, de-dik.

Yeniden sordu:

— Düşününüz mü var?

— Yoo, dedim, hastamız var.

— Öyleyse bi başka tohtur arayın, dedi. Seyfi bey tohturluğu çoktan bı-raktı da, şarkıcı oldu!

— Eee, dedik, n'olacak şimdi?

— En iyisi bi hastaneye gidin, de-di.

Goştuk hastaneye. Bizi garşısına alan tohtura:

— Bizim avradın bi derdi var, de-dim. Hem çok sancı çekiyo, hem çocuğu olmuyo.

Sordu, söyledim. Anlattım, dinne-di, sonunda:

— Senin muayene olman gerekiyo, dedi.

Cinnerim tepeme çıktıl Len dohtur, doğuracak olan ben değilim ki, avrat yapacak o işi. Sancıyı çeken de, döl vermeyen de o!

— Çok konuşma, dedi, muayene olacaksın!

Çıkardılar bi başka tohturun hu-zuruna. Sordu:

— Şikâyetiniz?...

Başladım düşünmeye... Kendi dertlerimi mi sayacağım, avradın dertlerini mi sıralayacağım? Kezi-ban'ın yerine muayene edildiğime göre, onunkileri söylemem gereki-yordu zaar.

— Yattık mı, çok sancı duyuyom, dedim.

— Yaa, deyip önündeki kâğıda bi şeyler yazdı. Başka?...

— Hâmile galamiyom.

— Başka?...

Keziban'ın çoktandır şikâyetçi ol-duğu böbrek ağrıları geldi aklıma:

— Böbreklerin ağrısından doğ-uramiyom!

Yazdı, çizdi, altına çaktı imzayı, doğru ameliyata! Tekerlekli sedyede giderken ne olduğumu soran Kezi-ban'a:

— Senin yerine gidiyom, diye fısıl-dadım. Seni muayeneye alırlarsa, be-nim dertlerimi sıralamayı unutma. Billyon, birincisi nasır, ikincisi fı-tık!

Sözünün burasında kapılar açıldı, sıra numarasına göre isimler çağrı-lmaya başlandı.

— Sonunda yarım adam olduk çıktık, diye konuşmasını tamamladı yanığını tutan adam.

Koltuk değnekli olanı sordu:

— Çocuk oldu mu bâri?

— Yok gardaş, dedi diğeri. Onun için bi ameliyat daha olmam gere-kiyo. Rahimde kis mi varmış, ne?...

— Şimdi onun için mi geldiniz?

— İ.h. Dışım şişti de... Hastane-nin tersliğini bildiğimden, son gün-derecekleri yere ben ilkten gideyim dedim, bu nedenle ortopediye gel-dim. Madem senin derdin ayakta, keşte burun boğaza gideydim ilkin!

— Buyrun koltuğa!..

— Buyrun koltuğa!..

— Buyrun koltuğa!..

— Buyrun koltuğa!..

— Buyrun koltuğa!..

— Buyrun koltuğa!..

— Buyrun koltuğa!..

— Buyrun koltuğa!..

— Buyrun koltuğa!..

— Buyrun koltuğa!..

— Buyrun koltuğa!..

— Buyrun koltuğa!..

— Buyrun koltuğa!..

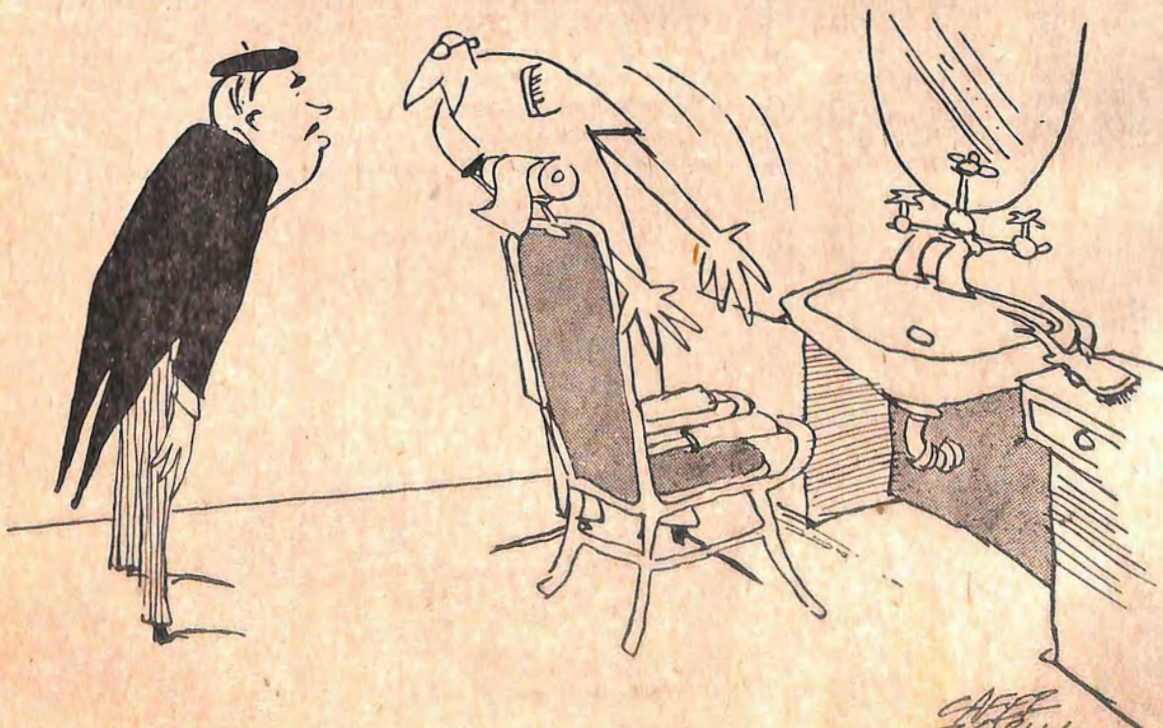
— Buyrun koltuğa!..

— Buyrun koltuğa!..

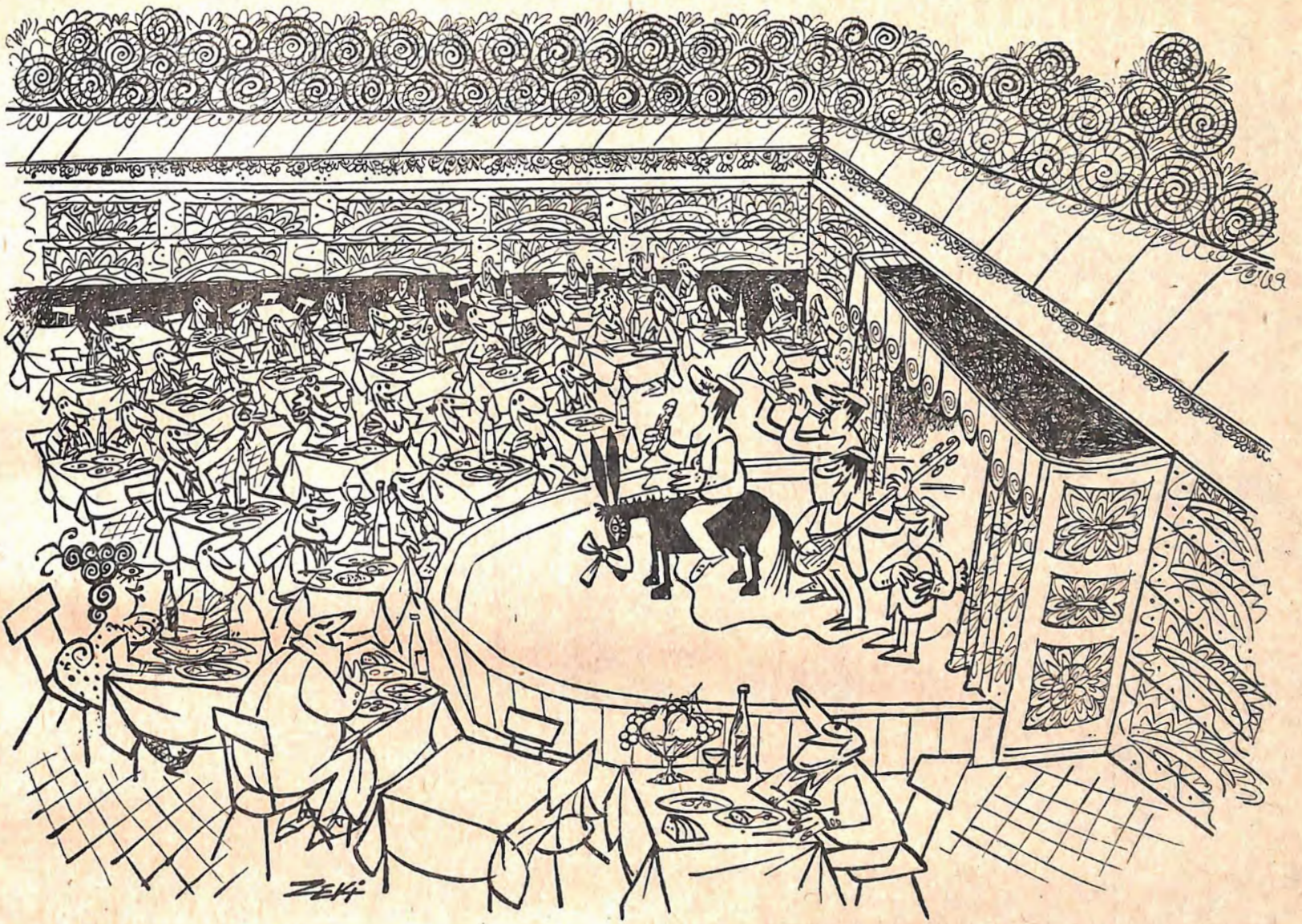
— Buyrun koltuğa!..

— Buyrun koltuğa!..

Erbakan, «İktidara geleceğimi berberlerden haber aldım» dedi. — Gazeteler —

— Buyrun koltuğa!..

— Genç bir şarkıcı, sahnede eşek üstünde şarkı söylüyor. —

PAZARTESİ

Züğürt tesellisi

Takımının, Demirspor'la Ankara'da yaptığı maça değinen Beşiktaş Kulübü basın sözcüsü, «Bir puanı kaybettik ama, Nihat'ı kazandık» derken, Karşıyaka beraberliğinden sonra maç hakkındaki düşünceleri sorulan Fenerbahçe kaffle başkanı Gedeleş de şunları söylemiş: «İzmir'de bir puan kaybettik ama, Selim ile Yılmaz'ı kazandık.»

Her kayıptan bir kazanç çıkartmak, iyiden iyiye yerleşti içimize. Kendimizi favori götürken umulmadık bir hezimete mi uğradık? Müjde hazır:

«Maçı kaybettik ama, seyircilerin sevgisini kazandık!»

Eh, «Sevgi» elle tutulur bir şey değilse bile, kazanç kazançtır!

Uluslararası bir turnuvada derece beklerken hava mı aldık? Açıklaması hazır:

«Kupayı kaybettik ama, Avrupa'nın en ünlü futbol otoritelerinin hayranlığını kazandık!»

Eh, bu hayranlığı da yerleştir kulübün kasasına.

Ligin üst sıralarına göz dikerken sonunculukta mı kaldık? Sağolsun iyimserlik:

«Şampiyonluğu kaybettik ama, a- verajla birinci lige kalma hakkını kazandık.»

Tesellide toplunumuz da futbolumuz gibi...

Malum, 1969 seçimlerinden sonra milletvekati yığı kaybettik, gazı kaybettik, yedek parçayı kaybettik, ucuzluğu kaybettik, hattâ hattâ kendimizi kaybettik ama, Tanrıya binlerce şükür gönlü gani, çenesi kavi bir iktidar kazandık!

SALI

Misilleme

Amerika'nın öncülüğü ile Cenevre'de toplanan çeşitli ülkelerin temsilcileri, haşhaş ekiminin kısıtlanması konusunda Türkiye ile pazarlığa girişirlerken, hepimizce bilinen bir gerçek, basının öncülüğü ile bir kez daha su üstüne çıktı:

«Türkiye, kaçak sigaraların pazarı ha ine geldi!»

Ne yapsak acaba? Kaçakçılığı önleyelim desek, önleyemeyiz. Vatandaşın içmemelerini rica edelim desek, beceremeyiz.

O halde, tek çaremiz kalıyor geriye... Ülkelerine afyonun girmesini önleyemeyen Batıların bize karşı davranışlarını aynen tatbik etmek...

Hatırlarsınız, «Ekonomik yardımı keseriz» mi dememişlerdi, NATO'ya şikâyet edeceklerini mi söylememişlerdi...

Sıcağı sıcağına Cenevre'de bir toplantı da biz düzenleriz, Amerika'yı, İngiltere'yi karşımıza alırız, sigara üretimini kısıtlamadıkları takdirde bir kalemde bütün borçlarımızı ödeyip, onlardan gelecek ekonomik yardımları da yurda sokmayacağımızı hatırlatırız!

ÇARŞAMBA

Ölçüsü belli

Modacılar, 1971'in kadın giyimini şöyle açıklıyor: «Etekler uzayacak, göğüsler açılacak.»

Hani, miniydi, maksiydi, bikiydi diye nasıl da uyutuyorlar insanı... Neymiş? Moda... Bakarsınız etekler kısalırken, göğüsler kapanmış, bakarsınız göğüsler açılmış, bacaklar kapanmış!

Kandırmacadan başka bir şey değil. Moda dedikleri zevk olmaktan çoktan çıkmış, dünyanın nüfus artışına oranla, tekstil üretimindeki artışı gösteren bir ölçü aracı olmuş.

Eline geçirmişsin bir karşılık kumaş, altını kapatsan üstün; üstünü kapatsan çaresiz altın açılacaktır arkadaş!

PERŞEMBE

Olur mu, olur!

Bir süreden beri direniş halinde bulunan İstanbul PTT işçileri, topluca Büyük Postaneye yürüyerek PTT Genel Müdürlüğüne bir rica telgrafı çekmişler. Söyledikleri de şu: «Yaşamamız için lütfen bize yol gösterin.»

Olayların başından beri durumu serinkanlılıkla izleyen Genel Müdür ister misiniz ricaya uysun!

«Ne yapalım kendileri istedi» diyerek hepsini kapıya yığsın!...

CUMA

Dün ve bugün

Partide çözülmeler, dağılmalar, dalgalanmalar oldukça Ankara'ya bağlılık telgrafı çeken Biga'nın

AP'li Belediyesi, parasız kalınca kadrosundaki kır atı satışa çıkarmış. Politik bağlılıklar bu kadardır işte!

Partili zararda, kırat pazarda!...

CUMARTESİ

Hangisine uyarsın?

Hükümetin başı, «Memleketten sefaletli sileceğiz. Para darlığı giderildi» gibi demeçler verirken, ünlü falcı Gürcü Bacı'nın kendi kadar ünlü kardeşi Hayriye Bacı da geleceği karanlık gördüğünden bütün parasını altına yatırmış!

Haydi bakalım, gel de karar ver! Hangisine inanırsın, bir bacının falda gördüklerine mi, sayın Demirel'in dediklerine mi?...

Bacının yolunu izleyeceğiz ama, plan dışı yatırım yapmayalım diye hükümet kimsede bırakmadı ki para!

PAZAR

Üstat konuşuyor

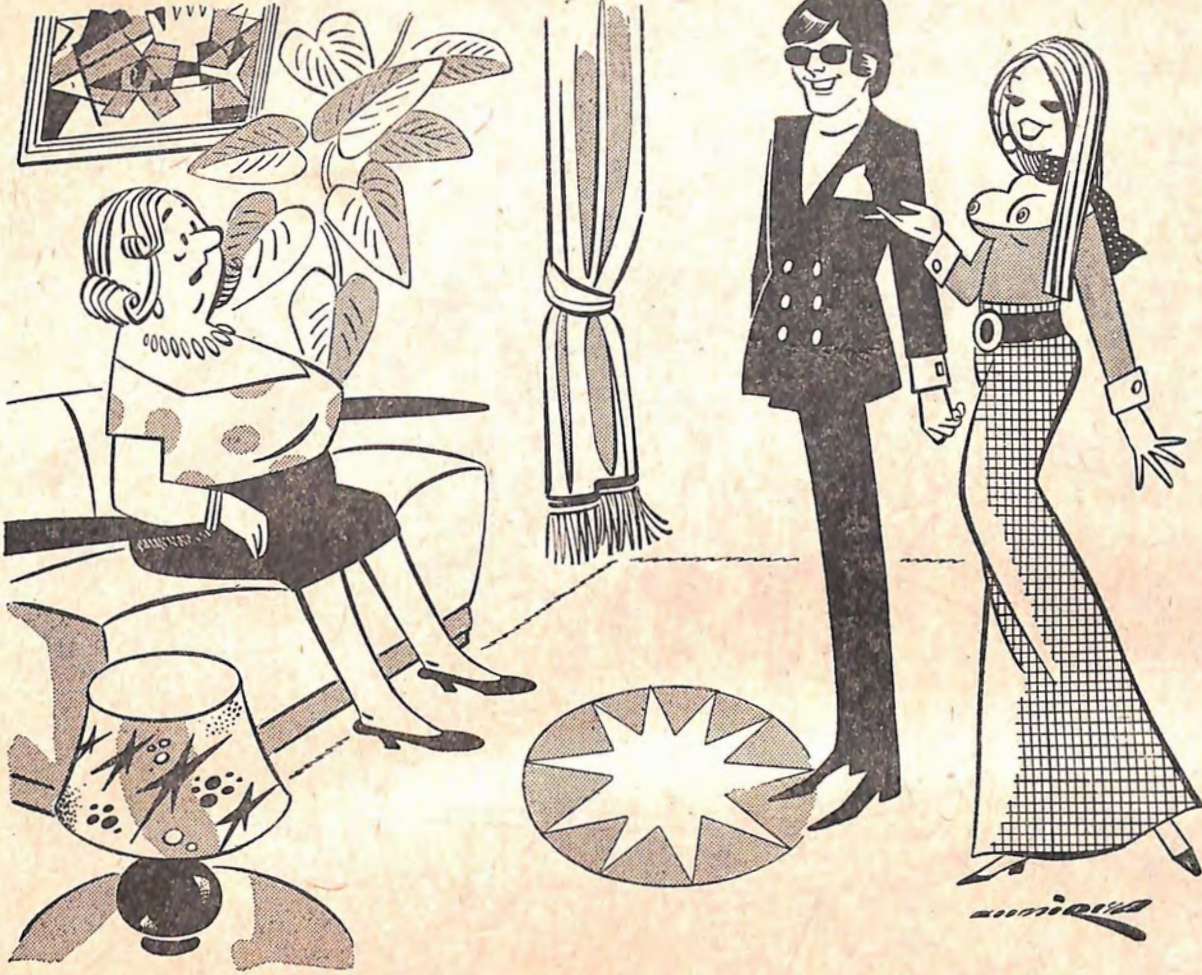
Erbakan Çorum'da:

«İktidara geldiğimizde ilk hedefimiz, ahlâk seferberliği olacaktır. Kadınları İslamiyetin emrine göre erteceğiz.»

Canım örtün örtmesine ya, iktidara geleceğini kim söyledi derken, aklımızdan geçen duymuş gibi cevabını veriyor:

«Türkiye siyasi hayatının meteoroloji istasyonları TBMM berberleridir. Bugün bütün berberler MNP'nin iktidara geleceğini söylüyor.»

Tevekkel değil bir değişmedir çarpıyordu gözümüze... Türkiye'nin siyasi yorumunu yapmak kalınca berberlere, traş yapma işi yüklenildi Erbakan biraderi!

- Kışlık nişanlım anne.. görsen ne güzel otomobili var.
- Peki, yazlık nişanlın ne oldu?
- Deniz motoruna binip gitti!..

— Elbet bize pas ver

Seksorama

Bir büyük ve ciddi gazetemizin üçüncü sayfası.
Başlıklara göz gezdiriyoruz.

Solda dört sütun üzerine: (Almanya'da ilk defa seks fuarı açılıyor — Seks yayınları satış rekoru kırıyor) başlığı. Ayrıca yazıyı süsleyen üç dört fotoğraf. Yazılar bilinen cinsten. Müstehcene paralel ve biraz da teğet. Fotoğraflara gelince... Göğüs, bağır, meme açık bir güzelce avratlar. Kimi halvet üzere. Ağzıları zevkten büzülmüş, âhu gözler keyiften süzölmüş.

Şimdi geçiyoruz aynı sayfanın bir başka haberine..

İsveç'li yıldız Britt Ekland sevişmek için bahçesine samanlık yaptırmış. Oysa biz, samanlıkta basılan Halime'yi aylarca mahkemelerde yargıladık. Ah Halime, vah Halime.. senin günahın ne idi? Sade samanlıkta basılmakla kalmadın, bir de suç delili diye tumanını gül dalına astılar! El kızı ise, boğa aşım istasyonu yaptırır gibi bahçesine özel samanlıklar yaptırıyor..

Bir diğer haber:

Ünlü sinema yıldızı Brigitte Bardot verdiği bir demeçte eski kocası Alman milyarder Gunther Sachs'ı erkeklik gücünden yoksun olmakla suçlamış. B.B.'eski kocası Gunther Sachs'tan ayrılması ile ilgili soruya verdiği cevapta bakınız ne diyor: «— Siz onun kalıbına kıyafetine bakmayın. Sachs yetmiş yaşındaki bir ihtiyardan daha güçsüzdür. Hayatımızı birleştirdikten sonra her geçen gün, onun biraz daha çöktüğünü, içinin geçtiğini gördüm.»

Gelin de söylemeyin. Bre gidinin.. herif önceleri demek ki boş değilmiş. Gün günden biçarenin iflâhını kesmiş, sonra da posası çıkmış limon gibi kaldırıp bir kenara atmışsın.

Gelelim aynı ciddi gazetemizin yine aynı sayfasındaki diğer bir ilginç habere..

Bunu en çok Brigitte'zede Sachs fukarası bellesin. Kurutulmuş kahve telvesini buruna çekmek cinsel gücü artırıyor ve çok yaşlıları bile delikanlı haline getiriyormuş.

Bundan böyle kahvenizi içip bitirdikten sonra fincanı itina ile saklayacaksınız. Kahve rutubetini çekip telve kıvamına geldikte bir tutam alıp enfiye kullanır gibi burnunuza çekeceksiniz.

Sonra?..

Hapşuuu!..

Siyami ÖZEL

Standart kilotlar

Kalçası 94 Santimden geniş olan kadınlar giyecek Kilot bulamayacak...

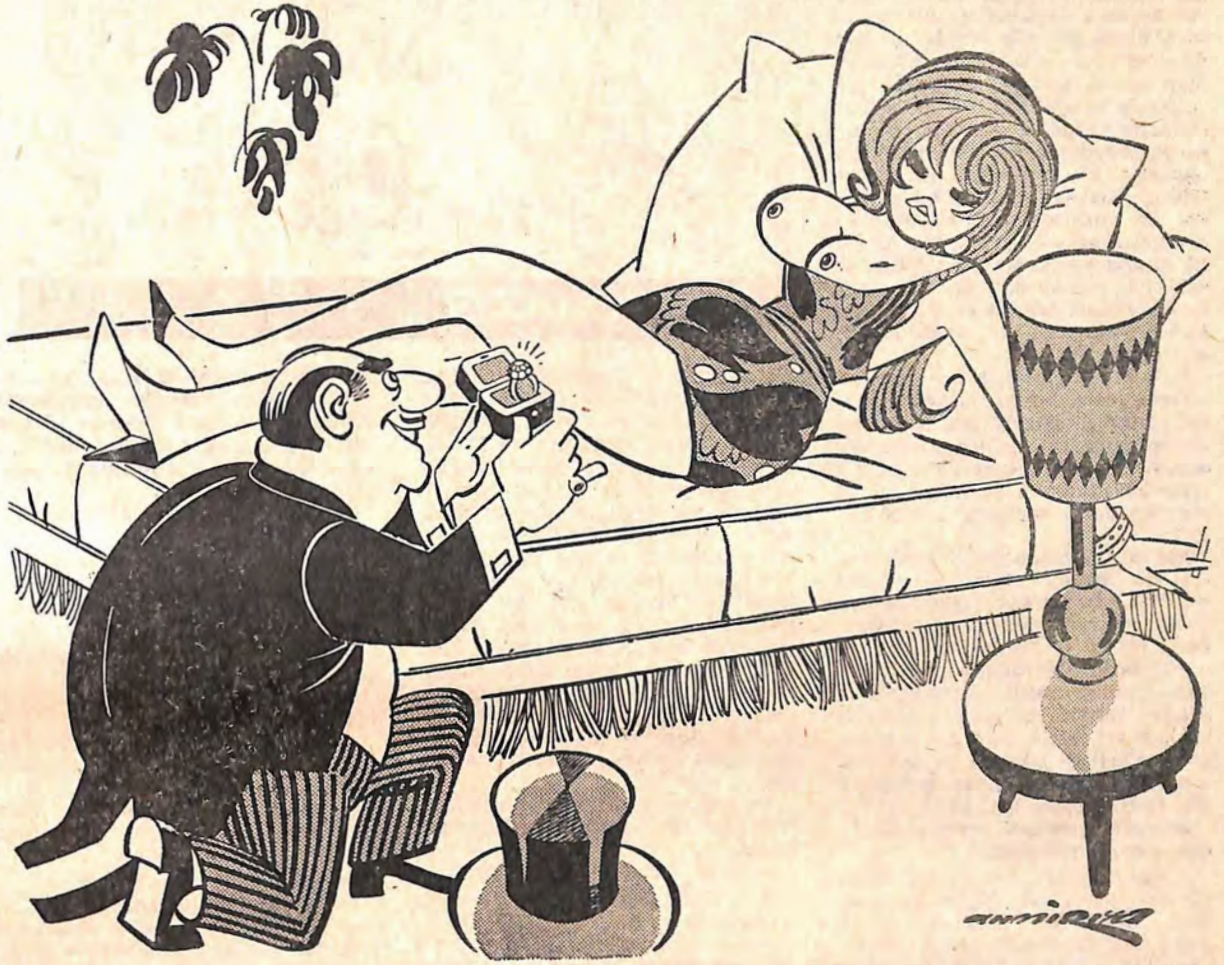
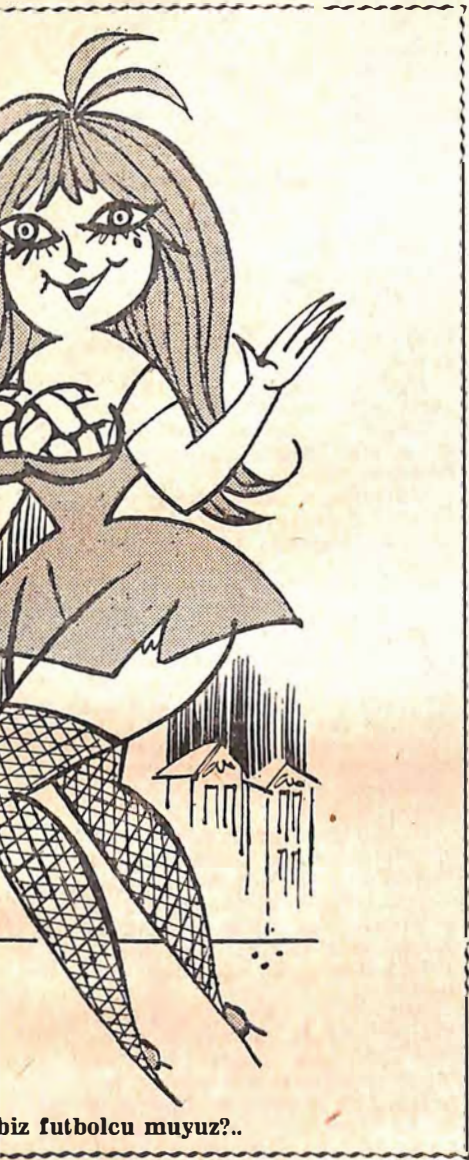

— 95 Santim, şekerim!..

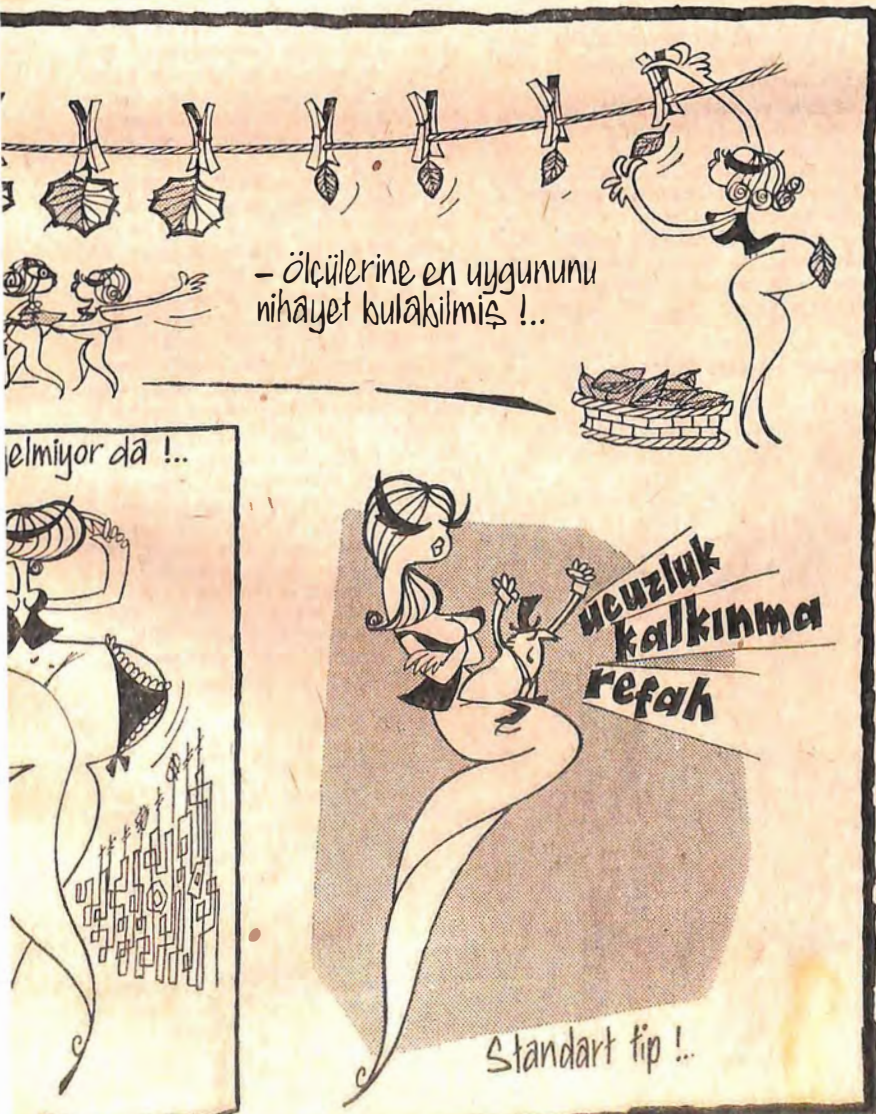

— Birtanesi

Kadın — Bunun da seçim vaatlerin gibi olmadığına yemin eder misin?..

Güz şarkısı

Gel serin bir ormana, sevgilim duygun varsa,
Şarkı söyle dallara, mevsim bir sonbaharsa...
Serin rüzgârlar öpsün, esmerleşen tenini,
Eğer kıskanç yapraklar, uçuşup kapatmazsa...

★

Ne gölgeye sığınıp, ne güneşte yanarak,
Saçlarımıza düşsün, kurumuş birkaç yaprak...
Bir ağaca yaslanıp, isminizi yazalım,
Daldaki son meyveyi birlikte ısırarak...

★

Küçük dereciklerden geçelim seke seke,
Öyle ıssız olsun ki biz bile iki gölge...
Yuvamızı kuralım serçelerle birlikte,
Kuytu dallar içine, göçmen kuşlarız diye...

★

Nice sevdaya şahit, şu ağırbaşlı çınar,
Bir yudum için diye, yalvarır taşlı pınar,
İlkbaharlar benzerse, şayet uçarı kıza.
İnanım sonbaharda olgun kadın tadı var...

★

Neden çıplak ağaçlar... Neden renkler hep sarı?...
Neden sevmeyen insanlar gelen her sonbaharı?
Oysa hayat, aydınlık günlerle dolu değil,
Sevmeysek neye yarar, rüzgârı, yağmurları!..

Fikret YILMAZ

HANİ, iki lâfın başında, «Her ülkenin kendine özgü koşulları vardır» deriz ya... Bizim ülkenin kendine özgü'lüğü, başka ülkelerin kendine özgü'lüğüne hiç benzemez. Bizim ülkemiz, bunda bile kendine özgüdür Örneğin, işiniz var, çalışıyorsanız, arkadaşlarınız size yeni bir iş bulabilirler de; işiniz yok, çalışmıyor, ipinizi sürüyüp geziyorsanız, arkadaşlarınız size bir iş bulamazlar. Ev konusunda da durum budur. Başınızı sokacak bir yeriniz var da oturuyorsanız, bütün evler kiralıktır, arkadaşlarınız size bir sürü kiralık ev bulabilirler. Fakat ev sahibiniz pılınızı pırtınızı sokağa atmışsa, kiralık tek bir ev yoktur, arkadaşlarınız size bir gecekondü bile bulamazlar.

Evli olmadığım için, ev diye bir konum yoktu benim; pansiyonlarda geçiyordum günüm. Kafam kızdı mı, atıyordum mitili otellere. Derler ya, ağaca çıksa, pabucu yerde kalmaz... Oyle biriydim. Ve sanırdım ki, iki saat aramakla istediğim evi bulabilirim.

Bir gün, Erzincan'daki kardeşimden bir mektup aldım: «İki aydır işsizim. Ev kirasını ödeyemedim. Çocukları oraya getirmek istiyorum. Bana bir iş ve bir ev bulmaya çalış» diyordu. Mektubu okuyunca güldüm. İşten ve evden çok ne vardı bu kentte? Yazdım kendisine: «Hele sen bir çık gel; sana dilediğin gibi bir iş ve dilediğin gibi bir ev bulalım; sonra da gider, çocukları getirirsin. Hiç üzme bunlar için kendin!»

Mektubu postaya verdim, telefonun sapına yapıştım:

— «Alo! Hakkı, sen misin? Nasılsın iki gözüm? Eh, iyiyim ben de... Şey... Hakkı be... Bana bir ev lâzım... İyi bir semtte olsun... Üç odalı filân... Var mı? Çok mu? Hay yaşıyasan sen! Pekli dostum, gerektiğinde seni ararım ben... Şöyle bir, haber vereyim demiştin de... Hadi, operim seni...»

Oh!... Ev çokmuş. İstedğim semtte, dilediğim evi kiralayabilmişim.

Açtım Ahmet'e telefonu:

— «Alo! Sen misin Ahmet'çim? Valla iyilik rahatlık... Sen nasılsın? Yahu Ahmet'cim... Bana bir ev lâzım... İyi bir semtte, şöyle üç odalı filân... Çok mu dedin? Hay yaşayasan sen! O halde, gerektiğinde ararım seni. Hadi, öptüm...»

Oh, ne güzel! Dilediğim zaman hazırmış ev. Hem kiralara da pek yüksek değilmiş. Ne iyi bel Başka türlü de olamaz zaten, canım... Koskoca kentte ev niçin bulunmasın?

Birkaç arkadaştan daha sordum

ev durumunu; hepsi de «İstediyim zaman ev hazır» dedi. Oh, ne iyi! İstediyim zaman ev hazır. Ankara'da en az ikiyüz tanıdığım vardı. Bu ikiyüz tanıdığım da ikiyüz tanıdığı olsa, eder dörtyüz. O dörtyüzün de dörtyüz tanıdığı olsa, —niçin olmasın?—, eder sekizyüz. Sekizyüz kadar tanıdık da onların vardır, eder binaltıyüz. Ankara gibi bir yerde binaltıyüz tanıdığı olan bir kimse için ev bulmak da ne? Hem bu, en kötümser hesaplama böyle. İkiyüz tanıdığı olan kimse niçin onbin kişilik bir tanıdık çevresine sahip bulunmasın? Dolaylı-dolaysız onbin kişi tanıdığı olan bir kimsenin, Ankara gibi yerde ev ve iş bulması saat işidir.

Aradan on gün geçince, bizim arkadaşları bir kez daha yoklayayım, dedim:

— «Alo!... Kadri'cim nasılsın?»
— «Hayhay şekerim... Kaç odalı demiştin?»
— «Üç odalı filân...»
— «Havagazı, kalorifer, gömme banyo?»
— «Pek de lüks olmasın be Kadri'cim... Şöyle, keseye uygun bir şey...»

— «Tamam hayatım! Geliyor musun bugün, gidip bakalım?»

— «Yoo, yoo... Şöyle bir sorayım dedimdi...»

Aman ne iyi!
— «Alo! Nasılsın Ahmet'çim?»
— «Tamam hayatım! Geliyor musun bugün?»
— «Yoo, yoo... daha değil... Ben sana haber veririm...»

Aman ne iyi! Trik trik trik... Ev hazır! İnsanın çok arkadaşı ve tanıdığı olması ne iyi şey!...

Daha bir sürü arkadaşına, tanıdığıma telefon ettim veya gidip görüşüm kendileriyle; hepsi de evin ha-

zır olduğunu söyledi. Daha ben «Alo!» demeden, karşıdaki arkadaşım «Tamam hayatım!» diyordu. Daha ben «Merhaba!» demeden, dostum, «Bakalım bugün» diyordu. Şu dünya ne iyi be!

Bir on gün daha geçti; kardeşim çıkageldi.

— «Birkaç gün gez, dolaş» dedim. «Ev çok. Dilediğimiz zaman, dilediğimiz evi kiralayabiliriz. İstersen, önce iş bakalım sana?»

Kardeşim tuhaf çocuk! Yüzünün güldüğünü hiç görmedim ben.

— «İş aradın mı?» dedi.

Yanağını okşadım:

— «Sen merak etme şekerim! İş dediğin bir saatlik iş. Önce bir dinlen de...»

Kardeşimin suratı bir karış! Sanki dünya yıkılmış da, tek başına kendisi altında kalmış.

— «Ev işini n'aptın?» dedi.

Öbür yanağını okşadım:

— «Merak etme, merak etme! Ev o kadar çok ki... İstediyim anda, istediğimiz evi kiralayabiliriz. Hele birkaç gün gez, dolaş da...»

Kardeşimin suratı sarkıkça sarkıttı.

— «Ulan oğlum, neşeli ol biraz!» dedim. «Ankara'da benim, en az beşbin, onbin tanıdığım var. Şimdi on kişiye telefon etsem, on tane iş ve onbeş tane ev bulurlar. Sen beni kim sanıyorsun? Hadi, hadi... Açıl biraz, serinle!»

Girdim koluna, şu cadde senin, bu cadde benim, dolaşıyoruz.

— «Bu alanı yeni açtılar... Şu on katlı blok, Emekli Sandığı'nın... Şu otuz katlı yapı, filânca bankanın...»

Kardeşimde tıs yok!

— «Şurası gecekondü semti... Her gece belki bin tane gecekondü yapıyor, her sabah ikibin gecekondü yıkılıyor. Ama, yine de durmadan

artıyor gecekondü sayısı. Ankara'nın çevresi hep gecekondüdür. Altımsıyıcı ilden çekilip gelenler...»

Kardeşim, kulağıma eğildi:

— «Çocukları merak ediyorum. Evin iki aylık kirasını veremediktiler...»

— «Yarın hemen postalarınız ev kirasını. Sen rahat ol!»

— «Çocuklara da hiç para bırakmadan geldim...»

— «Harçlık göndeririz onlara da... Üzme canını!»

Bizimki yine değişmedi:

— «Hem bir iş bulmazsak...»

Üç-beş gün dolaştırdım Ankara'yı kardeşime. Baktım, yüzünün güleceği yok:

— «Peki» dedim, «önce sana bir güzel iş ayarlayalım...»

İnsanın tanıdığı ve dostu çok olunca, önce hangisine başvuracağını kestiremiyor.

Kardeşim iyi marangozdur, mobilyacıdır. Badana, boya gibi işleri de becerir. Doğrama, kaplama gibi işlerde üstüne yoktur! Motordan, makinadan da anlar. Elektrik tesisatı dedin mi, bitirmiş! Yâni, on parmağında yirmi hüner.

Dost ve tanıdıklarını kafamda gruplaştırdım: Hemen iş bulabilecek olanlar, iki gün sonra iş bulabilecek olanlar, beş gün sonra iş bulabilecek olanlar, on gün sonra iş bulabilecek olanlar, bir ay sonra iş bulabilecek olanlar...

Sıvadım kolları.

Birinci gruptakiler: «Hemen mi? Hemen iş bulunur mu kardeşim? Elindeki adresi taksi şöförüne versen, bir günde bulup götürürüz seni. Hele şöyle bir ay, iki ay arayalım bakalım... belki bir iş bulabiliriz. İş Bulma Kurumuna başvurdu mu?» dediler.

İkinci gruptakiler: «Şu sıra iş bulmak bir mesele. Almanya'ya gitmek için başvurmuş muydu? İsterseniz bir de Avustralya için dilekçe verelim. Soğuğa dayanabilse, Groenland'da da iş varmış ama... Habeşistan'ın sıcağına dayanabilse... Valla, altı aydan önce biraz zor iş bulmak» dediler.

Üçüncü gruptakiler: «Sen kimin evini soruyorsun be kardeşim? Evli adama iş bulmak kolay mı? Bekar olsaydı, kart-kartaloza birini bulur, hem parasını yerd, hem de gönlünü görürdü. Yine de bir arayalım» dediler.

Dördüncü gruptakiler: «Bize iş mi bulacaksınız?» diye alay ettiler benimle.

On günüm, iş aramakla geçti. «İş yok» diyemiyordum kardeşime; «İş var da, iyisi olsun diye çalışıyorum» diyordum. Baktım, olmayacak böyle; «Hele önce şu ev işini yoluna koyalım da, iş işini sonra beceririz» dedim «Önemli olan, evdir. Çünkü, nerede oturduğunu sorarlar adama». Kardeşim de çocuklarını merak ettiği için, uygun buldu bu görüşümü. Sıvadım kollarımı, ev aramaya koyuldum. Ev işi kolaydı. O kadar çok ev vardı ki Ankara'da, bütün zorluk, tek tek görüp, içlerinden birini beğenmekteydi.

Açtım Ahmet'e telefonu:

— «Ahmet'çim» dedim, «işten önce ev bulmaya karar verdik. Çocuğun eşyaları geldi, ambarı bekliyor. Geleyim de, birkaç eve bakalım...»

Ahmet güldü:

— «Hemen mi istiyorsun?»

— «Hemen tabii!... Eşyaları geldi çocuğun, ambarı bekliyor. Bir-iki gün içinde atmalıyız evine...»

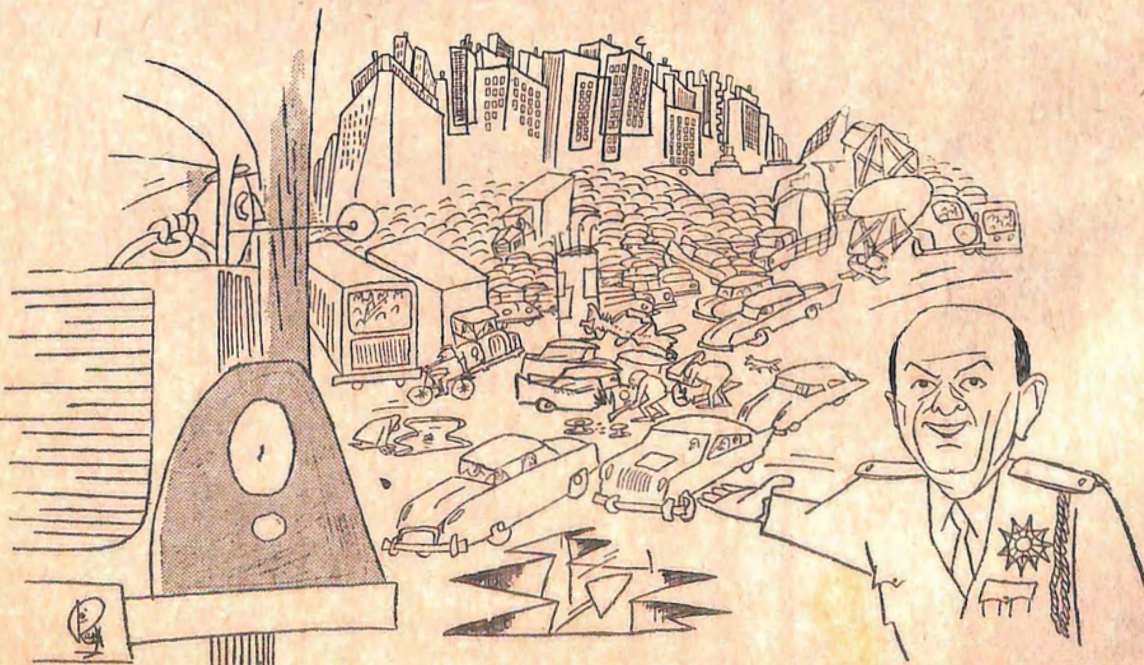
Ahmet bir kahkaha patlattı:

— «Manavdan kavun mu alıyorsun be birader? Hele şöyle onbeş gün, bir ay arayalım bakalım. Ev bulmak öyle kolay mı?»

Telefonu kapattım suratına. Şunun yediği naneye bak! Ya sarhoştur ke-rata, ya da alay etti benimle. Olsun bittim güvenim yoktur Ahmet'e. Tutsarsız çocuktur. Ama, Hakkı öyle değildir. Ağzından çıkan söz, senettir.

Çevirdim Hakkı'yı:

Trafik Müdürü Güleç, «En kızgın anlarımda bile gülerim» diyor. — Gazeteler —

— «Gülerim, ağlanacak halimize!...»

— «Alo! Nasılsın hayatım? İyiyim, iyiyim... Geleyim de, şu ev işine bakalım seninle, olur mu? Eşyası geldi çocuğun.»

— «Ne diyorsun!... Ev bulunmadan eşya getirilir mi be kardeşim?»

— «Ev hazır, demiştin ya?»

Bir süre ses gelmedi Hakkı'dan.

Neden sonra:

— «Hazır dedikse, babamızın evine taşınacak değiliz ya be kardeşim» dedi «Bakacağız işte. Bugün olmaz, yarın. Yarın olmaz, bir hafta sonra. Belki bir ay, iki ay aramamız gerekecek. Ben de yarın geziye çıkmak zorundayım. İstersen, hemen birkaç ilan verelim gazetelere? Veya, komisyunculara telefon edelim. Ne dersin?»

Gırtlığım kurudu, Hakkı'dan bunları duyunca.

— «Peki dostum...» dedim, kapat-tım telefonu.

Bir terslik vardı bugün. Acaba, aramadım diye gücendi mi Hakkı? Yok canım; öyle şeylere önem vermez o. Her halde havadan olacak. Böylesi havalar sinirlerini bozuyor insanın. Bir de şu Kadri'yi arayayım da... En iyisi, gidip görüşmek.

Vardım Kadri'ye:

— «Azizim» dedim, «hemen bir ev!»

Kadri olgun ve anlayışlı çocuktur:

— «Evet, bakalım dostum» dedi.

«Önce Bahçelievler'i dolaş, oradan Emek mahallesine geç, oradan Yenimahalle'ye, Etlik'e, Sıhhiye'ye, Aydınlık'a bir bak. Oralarda bulamazsan, Keçiören, Kalaba, İncirli taraflarına geç. Oralarda da bulamazsan, Kavaklıdere, Küçükesat, Gaziosmanpaşa, Dikmen tarafları iyi. Sanıyorum, onbeş günde dolaşabilirsin buraları. Baktın ki yok, o zaman Cebeci, Mamak, Kayaş taraflarına bakarsın. Bir-iki ay içinde mutlaka bulursun. Ev çok. Seyranbağları, Gülhane, Maltepe, Anıttepe tarafları da fena değildir. İstersen Ayrancı taraflarında otur; ha?»

— «Benimle alay etmiyorsun değil mi?»

Kadri'nin yüzü değişti birden:

— «Alay mı? O ne demek? Sen ev aramıyor musun?»

— «Hani, ev çok, demiştin?»

Kadri'nin böyle güldüğünü hiç görmemiştim. Hıçkırık tuttu sandım:

— «Sen aklını mı kaçırdın kardeşim?» dedi. «Ben iki aydır ev arıyorum kendime. Bulabilirsen bana da haber ver!»

Rezil oldum oradakilerin yanında. Hepsi de bana bakıp güldü. Ama ben, yine:

— «Ne bileyim ben, ev çok, demiştin de...» diye mırıldandım.

— «Bana da böyle demişlerdi kardeşim...»

Güvendiğim bütün arkadaşları, tanıdıkları yokladım. Kimi alay etti benimle, kimi de «olur, bakalım» diyerek atlattı. Caddede karşılaşırdık bir tanıdıkla, «Hani, sen bana ev bulacaktın...» diyordum, «Haa, sahi, bakacaktım, unuttum valla... Olur, bakay m» diyordu. Kardeşim iğne-iplik oldu meraktan. Ben, daha da beter!... Bir ay olmuş gelesi; ortada ne iş var, ne ev... Oğlan burada kaldı, çocukları Erzincan'da.

Bir gün baktık, karısı, çocuğu-çuğu atmış trene, çıkageldi. Eşya da istasyon ambarında. Aldı mı beni bir tasa!

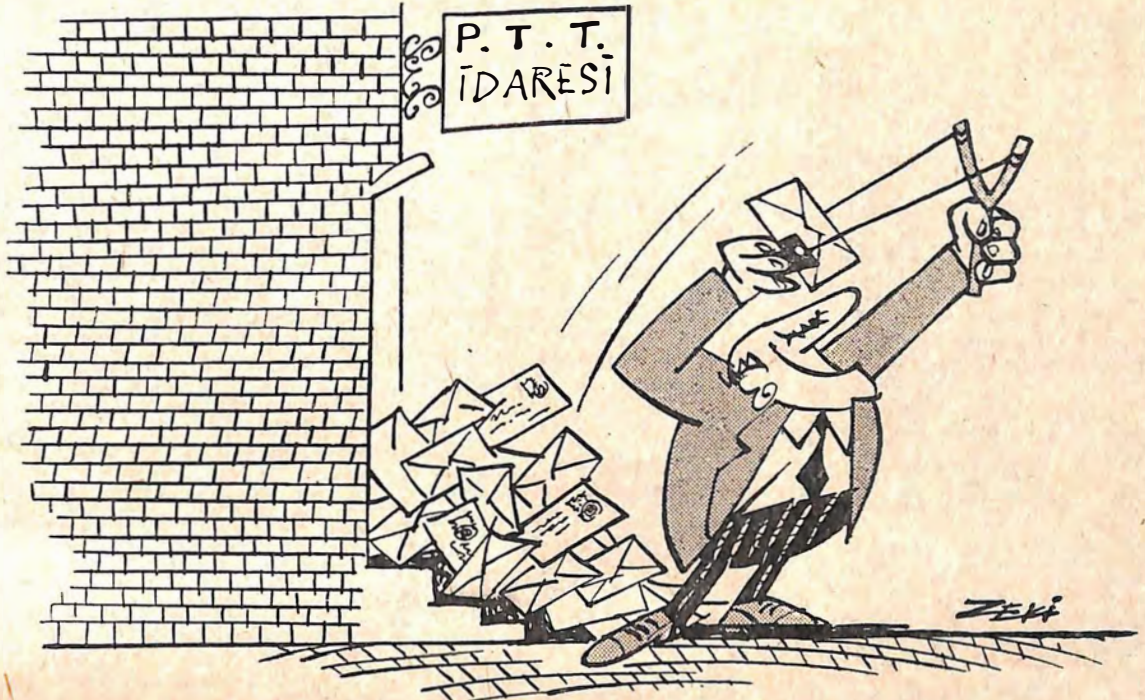
Çocukları yerleştirdik bir otele. Kardeşimin yüzüne bakacak halim yok! İki de bir:

— «Biz kendimiz arasaydık, şimdiye iş de bulmuştuk, ev de...» diyor.

Doğru! O, benden daha yakın gerçeklere. Çok yaşayan değil, çok geçen de değil, çok geçen bilir.

Sıktım dişimi, sıvadım paçaları. Adım adım Ankara! Sabahın erken saatlerinde, öğle vakti, akşam işten çıkınca düşüyordum caddelere, sokaklara. Günlerce aradım. Tabanla-

rım su topladı, nasırlarım kundura-

— Biz gönderiyoruz... Yerine gitmiyorsa kabahat mektupların!..

yi delip çıkacak derecede kudurdu. Banyoyu, traşı, ütüyü bir yana attım. Eşeyini arayan Darendeli'ye dönmüştüm.

Penceresinde «kiralık» yazan bir eve varyordum, «Evliye ev veremeyiz» diyordular. Bir başkasının ziline basıyordum, «Kıracımız ya doktor, ya mühendis olmalı» diyordular. Güzelce bir ev buldum. «Kendiniz için mi?» dedi kadın. «Kendim için» dedim. «Maaşlı mısınız, ücretli mi?» dedi. Sinirlendim. Kaltağın yediği şeye bak!

Gerçekten de ev yok değildi, vardı; vardı ama, nedense bana vermek istemiyorlardı. Kimi, evli olduğum için vermek istemiyordu; kimi, bekâr. Kimi, kaç çocuğum olduğunu soruyordu; kimi, kaynanamla birlikte oturup oturmayacağımı. Geceleri kaçta yatıyordum? Yaz larımı elle mi yazıyordum, yoksa daktilo makinasıyla mı? Evin içinde kundurayla mı dolaşırdım, terlikle mi, takun-yayla mı? İçkili mi gelirdim eve, yoksa evde mi içerdim? Dansla aram nasıldı? Hanım dostlarım çok muydu? Pikabım var mıydı, yok muydu? Geceleri öksürür müydüm? Çalışma masam odanın neresinde

duracaktı? Keman mı çalardım, pi-yano mu, trompet mi? Horlar mıydım, horlamaz mıydım? Yalnız kalınca şarkı söyler miydim? Siyaset tartışır mıydım? Hangi partidenim? Köpeğim erkek miydi, dişi mi? Ankara'da yakınlarım var mıydı? Her hafta beni görmeye gelirler miydi? Ayda ne geçiyordu elimde? Altı aylığı peşin verebilir miydim? Bahçenin suyuna ortak olabilir miydim? Röntgencilik var mıydı, yok muydu? Kumar sever miydim? Yemeklerimi evde mi yerdim, dışarda mı? Operadan dostlarım var mıydı? Hemen evlenmek niyetinde miydim? Karımla kavga eder miydim? Akla, hayâle gelmedik sorular!...

Kendimi bu dalgaya böylesine kap-tırmıştım ki, «merhaba» diyene, «ev arıyorum» diyordum. «Nasılsın, ne var ne yok?» diyene «Berbat, bir ev» diyordum. Birkaç ay içinde herkes öğrendi benim derdimi. Kiminle karşılaştım, ilk sözü, «Ev buldun mu?» oluyordu. Ardından, «Olur, biz de bakalım» diyordular. Benim günlük sözlüğüm «Ev, daire, kat, müstakil, pencere, kira, ev sahibi, iki odalı, üç odalı, yatak odası, çalışma odası, salon, mutfak, banyo,

altı aylık peşin, zemin kat, ikinci kat, çatı kat» v.b. dan ibaretti. Kadınlara bakarken, alt kat, orta kat, üst kat, çatı katı diye ayırıyordum. Kiminin alt katı güzeldi, kiminin üst katı. Orta katı güzel ve kullanış-lı olanlar daha bir dikkatimi çekiyorlardı. Hele cumbalar, değişik ko-nular ilham ediyorlardı bana. Ba-zan kaldırıma oturup, cumbalarına baktığım oluyordu.

Bir gün, umutsuzca girdiğim bir semtte, penceresinde «kiralık» yazılı bir daire gördüm. Böylelerini çok gördüğüm için aldırış etmedim. O sırada bir tanıdık sarktı pencere-den:

— «Ne oldu» dedi, «bulabildin mi?»

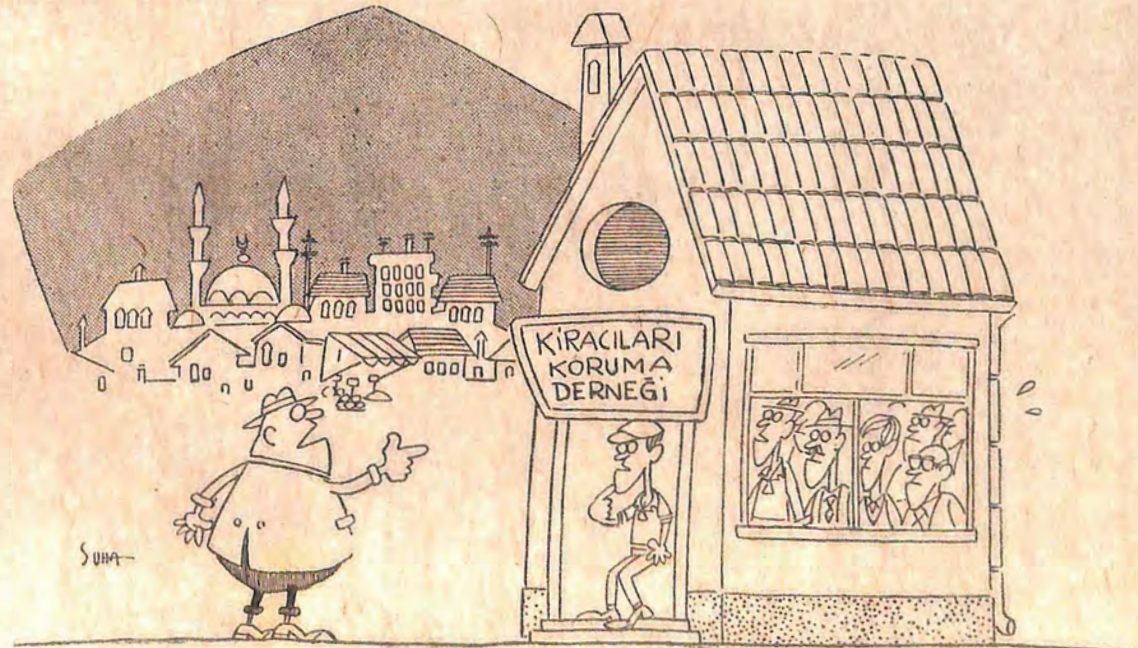
— «Arıyorum hâlâ» dedim.

— «Bak, burası kiralıktır işte. Sahibini Bahçelievler'de bulabilirsin. Vereyim adresini, git görüş. Oradaki evinde oturuyor.»

Aldım adresi, Bahçeli'ye gittim. Buldum adresi. Zile bastım. Komşu kadın çıktı kapıya:

— «Ahmet beyler burada oturmazlar efendim» dedi. «Burası kiralıktır. Onlar, Küçükesat'taki dairelerinde (Lütfen sayfayı çeviriniz)

«Kıracıları Koruma Derneği» kuruldu. — Gazeteler —

— Söyle şunlara, kirayı ödesinler.. yoksa atarım dışarı!..

— Bayanların ıslanmasına gönlüm asla razı olmaz!..

otuyorlar. Vereyim adreslerini, gidip görüşün.»

Aldım adresi. Küçükcesat'ta buldum Ahmet beylerin dairesini. Kapıcı oğlan:

— «Burası Ahmet beylerin emme, burada oturmayollar» dedi. «Burası kiralıktır. Ahmet beyler, Kavaklıdere'deki katlarında oturuyollar. Edresesini vireyim size...»

Aldım adresi. Ahmet beyler, Kavaklıdere'deki katlarında da yoktular. Kapıcı:

— «Onlar, Angara'da galmazlar beğem» dedi. «İstanbul'da oturuyollar. Ahmet beğın abukatu var, onu bulursan, kiralık işini görürsün.»

Avukatın adresini aldım. Avukat, bir ay sonra gelecekti Avrupa'dan. Stajyerinden, Ahmet beyin İstanbul'daki adresini aldım. Benimkisi artık ev aramanın ötesinde bir şeydi. Kardeşime bir atölyede küçük bir iş bulmuştum, günlük ihtiyaçlarını karşılayabiliyordu. Ben şu, her mahallede, her semtte bir dairesi, bir katı, bir apartmanı bulunan Ahmet beyi merak etmiştim.

Kardeşime kıyı semtlerde ucuz bir ev bulduktan sonra, gazetelerden birine şöyle bir haber yazdırdım:

«Bahçelievler'de, falanca cadde filanca sokaktaki, müteahhit Ahmet Kaltaban'a ait dairede çıkan yangın, geç saatlerde güçlükle söndürülmüştür. Binada büyük bir zarar yoksa da, pencereden su sıklması sonucunda, içerdeki eşyadan bazıları kullanılamayacak hale gelmiştir. Durum, o sırada İstanbul'da bulunan daire sahibine bildirilmiştir.»

Gazeteden iki nüsha aldım. Ahmet Kaltaban'a postladım. İki gün geçmedi, bizim Kaltaban bey, yıldırım çarpmışcasına damladı Ankara'ya. Ne yangın, ne birşey... Kızdı, köpürdü. Önüne geleni haşlamaya başladı.

— «Beyefendi» dedim, «haberi gazeteye veren, benim! Size ait dairelerden, katlardan, apartmanlardan birinde yangın çıktığını duymuştum ama, hangisinde olduğunu bilmiyordum. Benim için, hangisinde yangın çıktığı önemli değildi; sizin için de önemli olamazdı. Duyasınız da gelsiniz malınızın başına diye, bu haberi verdim gazeteye. Her halde bir kötülük yapmış değilim size?»

Ahmet Kaltaban bey, çevirdi ağzını bana:

— «Siz kim oluyorsunuz? Ne hakla verirsiniz böyle bir haberi gazete-

teye? Şimdi dava açacağım hakkınızda!» falan filân...

— «Beyefendi» dedim, «benim sizi tanıdığımı filân yoktu. Kiralık ev arıyordum, siz çıktınız karşıma. İmar-İskân Bakanlığı gibi adammışsınız maşallah beyefendi! Her mahallede, her semtte birkaç daire, kat, apartman... Şunlardan birini bendenize kiraya verseniz de...»

Daha sözümü bitirmeden, patladı Ahmet bey:

— «Kiralık evim yok efendim!»

Adam, «satılık kızım yok!» diyen ağalar gibi konuşuyordu.

Aman azizim, hiç durmayın Ankara'ya gelin! Ev çok. Sokaklardan, caddelerden geçemezsiniz «kiralık» levhalarından. «Benimkini al» diyen, yolunuzu keser. Hangisininkini alırsanız alın! Eli yüzü düzgünce bütün evler, Ahmet Kaltaban'larıdır. Ahmet Kaltaban'ı yakalayabilerseniz ve benim gibi de bir sürü dostunuz, tanıdığınız varsa Ankara'da, iki ayda bir ev bulabilirsiniz. Oturmanız şart değil, sahibiyle tanışmış olursunuz. Ahmet Kaltaban'ın 67 ilde yapı işi vardır; birinde bulamazsanız kendisini, mutlaka öbüründe bulabilirsiniz.

Korkmazgil

MAYK'ın, bu dört güzel kızı davet etmemesi gerekirdi. Zira dördü de birbirinden çekiciydi. Üstelik sahte bir utangaçlık yerine, oldukları gibi görünmeyi tercih eden cinstendiler.

Mayk'a sordum:

— Bu bebeklerle nerede tanıştın? Boşalan bardağıma viski koyarken cevap verdi:

— Tanışmadım, kiraladım.

— Ha, şu mesele... Çok nazıksın doğrusu... Bir doğum günü partisi için böyle büyük fedakarlığa katlanmakla beni şımartıyorsun.

— Öyle söyleme Bill... Ellinci yaşımı kutlamaya hazırlanırken, en sevdiğim üç arkadaşımı memnun etmek için elbette bir şeyler düşünecektim. İnsanın başına hayatta ancak bir kere gelebilen bir yaş dönemidir bu. Elli yaş, aşağı yukarı ömrün yarısı...

— Yarısı dedin de aklıma geldi: Karın nerede?...

— Köyde... Annesinin yanında.

— Pamela çok iyi bir kadındır. Ne tuhaf! Dilim ağırlaşıyor sanki. Oysa viskiden başka bir şey koymadım ağzıma.

Arkadaşlarımızla sıçraya zıplaya danseden kızlara bakarak içimi çektim. Kızlar çok güzel oldukları gibi, çıplak denecek kadar da açık giymişlerdi.

Mayk gülümseyerek:

— Dört oda var, dedi. Dört erkek, dört kadın için...

— İşte bu çok güzel Doğrusu yamansın arkadaş! Ama biliyor musun, bu gece bir gariplik var içimde... Yorgunluktan her halde. Aşk bile canım çekmiyor! Haremim paşası olduğuna göre, kızların en güzelini sen seç.

Hayret! Hiçkırık hiçkırık ağılıyordu Mayk! Viskisinden bir yudum çektiikten sonra:

— Sana bir sırrımı açıklayacağım Bill, dedi. İktidarsız bir erkeğim ben!

— Bu olamaz işte! Henüz en güçlü çağındasın.

— Aslında öyle olmam gerekir ama, ne yazık ki durum bunun tamamen aksini Pamela ile iki yıldan beri sadece birç oynuyor, televizyon seyrediyor, geziye çıkıyoruz. Diğer seye gelince, tın tın!

— Ne söylüyorsun!

— İşte bu yüzden Mavi Işık barının en güzel dört kızını buraya getirdim.

— Neyse, bırak şimdi güçsüzlüğünü de, şu kızlara bir bak Mesela, şu kızın saçlısı... Nasıl buluyorsun?

— Hiçbir şey hissetmiyorum ki, fikrimi söyleyeyim...

— Bu, kadınlara karşı ilk ilgisizliğim mi?

— Evet.

— Dur bakalım, bir de arkadaş-

Aptal mı, kurnaz mı?

lara sorayım onlar ne durumdalar... Hey Tomi, Luki, biraz gelsenize...

Dansı bırakan delikanlılar, kollarının aralarındaki kızlardan sıyrılarak yanımıza geldiler.

— Kızları nasıl buluyorsunuz?

— Bomba gibi, dedi Tomi.

— Yukarda emrinize hazır yatak odaları var. İsterseniz çıkın, sıkılmayın.

— Çok nazıksın Mayk, diye geveledi Luki. Ama bu gece, canım bu çeşit şeyler istemiyor.

— Benim de, diyerek fikrini açıkladı Tomi.

O zaman Mayk: — Durun bakalım, dedi. Bu işte bir bit yeniği var!

Kızların şaşkın bakışları arasında durumumuzu incelemeye başladık. Bir kaç dakikalık kafa yoruştan sonra, hepimizin bakışları, ellerimizdeki viski bardaklarına çevrildi:

— Bu viskiyi nereden aldın?

— Bilmem, dedi Mayk. Çarşı pazar işleri karıma aittir.

— Tuhaf bir tadı var.

— Ben de aynı şeyi söyleyecektim, dedi Luki.

Uyanır gibi oldum:

— Doğru söyle Mayk, dedim. Pamela ateşli bir kadın mıdır?

— Hayır, diye cevap verdi Mayk. İhtirasla, o; hiç bağdaşmayan iki arkadaş gibidirler. Güzel kadındır ama... Nasıl söyleyeyim... Soğuktur.

Onun için sevmek, bir angarya; bir sürü sıkıntının başlangıcıdır. Mizanplili saçları bozulur, başı ağrır, uykusu kaçar, sinirlenir, yorulur.

— Bu viski şişelerinden birini bana ver, dedim. Tahlile götüreceğim.

Verdi. Tahlil ettirdim, viskiye kuşvetli bir müsekkkin karıştırılmıştı.

Mahkemeye başvuran Mayk karısını boşadı. Şimdi ise, volkan gibi bir sarışınla evlidir!

(Bill Blondy'den)

EDISON

BOL IŞIK ► AZ SARFIYAT

EDISON'DAN
BU YANA
AMPULDE
TEK
MARKA

1879'da elektrik ampulünü icad eden Edison
(İlançılık : 138 — 162)

Selâhattin'in Lâmbası

Yazan:
SUAVİ SÜALP
Çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

TABİİ MİLLET BU KADAR YILDIRIM HIZIYLA BAŞBAKANLIK KOLTUĞUNA OTURAN BİRİNİ HAYRETLE KARŞILADI. VE HER KAFADAN BİR SES ÇIKTI.

BU ARADA BASIN DA DÖKTÜRÜYORDU...

1970 YILINDA 4 MİLYON

İSTANBUL
ATAKÖY'de

35
APARTMAN
Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60126 - A - 20266 — 160)

Akbaba

• Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası •

SAHİBİ : Ergin Ortaç, Yazı işlerini fillen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matb ası. **ABONE BEDELİ :** Yıllığı 60, altı aylığı 30 lira. Yabancı memleketlere yıllık 120, altı aylığı 60 lira. **IDARE YERİ :** Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3. İstanbul. Telefon : 22 18 11 Fiyatı : 125 kuruştur.

**Zıkkımın
Kökü**

MUZAFFER İZGÜ

— 43 —

«Maşallah, dedim içimden, bizim okuyup da adam olanların şefi böyle giderse, kimbilir memuru nasıl saltanatla gider Konya'lara?»

Galiba onlar yaya giderler...

Birgül bir mecmua çıkararak, bann içinden yakışıklı bir adam gösterdi:

— Bu kim? diye sordu.

Artistin adını söyledim. Eh, biz burada böyle gırgırımızı geçiyorduk, kimbilir Sefer ağa içerde neler anlatıyordu hammefendiye? O Sefer ağa ki, üç lâfının biri küfür. Kimbilir şef efendi ne bozuluyordur ama:

— Ha evet, sahi mi, demek öyle ha Sefer bey? demekten kendini alamıyordur. Çok iyi biliyordum ki, şu anda o hanımefendi suratını iki karış asmış, uzayıp giden yollara bakıyordur.

— Efendi, diyordur Sefer ağa, şu dibine bilmem ne ettiğimin dünyası var ya, pozuldu vallaha efendi pozuldu. Biz bi keresinde Gars'a getmişdik. Lan efendi yolda benzinimiz bitmesin mi? Ara ki benzin bulasın. Galdık mı gece yolda. Bi gurt bi gurt, den sanki sürü. Amma efendi gurt gış günü tıpkısı orusbu çocuğuna benzer ha, durmadan gıcıkılık yapacak zamanı bekler. Ama efendi, bi enersin aşşa, bi gaparsın levye demirini, bi ona yapışdırın, bi buna, seren gurtların üç dört denesini yere, gerisi toz olur geçer... Vallaha sen olsan altına ederdin ha şef efendi. Neden dersen, memur milleti nedense korkak olur, hôt demeden vırt der. Amma biz şöför milleti... Bizim pirimiz Evliya Çelebi, yürek varmış herifde. Yaa çok da palavracı derlermiş bu Evliya Çelebi'ye, doğru mu efendi?... Şengül sordu:

— Ne zaman varırız Konya'ya?
— Bilmem ki, araba bilir, hava bilir, Sefer ağa bilir, dedim.
— Ay, Sefer mi şöfürün adı?
— Evet.
— Hiç sevmem Sefer adını.
— Duymasın. Anası onu öküz arabasının içinde doğurmuş da...

— Ondan mı Sefer koymuşlar adını?

— Öyle ama, Sefer ağa öyle demez. Güya bilseymiş anası onun ilerde emsalsiz bi şöfür olacağını, ondan adını Sefer goymuş.

Arabanın vınlayışından yokuş yukarı çıktığımızı anlıyordum. Öyle vınlıyorduk ki arabanın vites kutusu, diferansiyel kutusu, yâni ya vidalarından bir ikisi gevşek olsa, arabadan önce uçup gideceklerdi. A-lışmamış bizim araba böyle sert ve dik yokuşlara. Onun için Sefer ağa ne kadar gaz verirse versin, o bildiğinden şaşmıyor, karınca gibi yol alıyordu.

Şengül:

— Bu arabanın vınlaması ne böyle? dedi.

— Toroslara geldik galiba! dedim.

— Öyle olacak.

— A, hani çıkıp bakacaktık.

— Bakak, dedim.

— Seyyar gecekonduumuzdan dışarı çıktık. Ulan aman, ne dağ, ne yokuş, daha Tarsus'a gelmemişiz. Pekiyi, niye bu araba böyle vınlar durur düz yolda? Eh, vardır elbette bir sebebi. Nitekim biraz sonra Sefer ağa arabayı sağ tarafa çekip istop etti. Atladım hemen:

— N'oldu usta?

— Bilmem ki geçmişini gınalı ne halt ediyor gene, dedi. Gazı veriyorum veriyorum, getmiyor.

Şef efendi de inmişti:

— Arıza büyük mü Sefer bey? diye sordu.

Sefer ağa:

— Vallaha biz tecrübeli şöfürük, dedi. Büyük ufak, bizim için heç farketmez. Evelallah onun anasını...

Kadın ve kızlar Sefer ağanın küfüründen başlarını başka yana çevirdiler.

— Çıkar yeğen bizim takım taklavatı. Nasıl çekmezmiş ben ona gösderrim. Var ya şef efendi, biz bi keresinde M..... den buğday getiriyorduk...

İçim cız etti:

— Nerden usda? diye sordum.

— M..... He işde efendi, yükledik buğdayı çıktık yola, nerde esgiden böyle yollar. Farlar da zayıf mı zayıf... Düşdük mü bi çukura, gırdı mı ön dingil. O zaman bi mâvinim vardı, korkağın biri... Usda, dedi, hapı yuttuk. Lan hıyar, dedim, senin neye aklın erer ki. Garşında bugüne bugün Sefer ağan var. Eğer kim ben de bu arabayı yürütmezsem, anam Horozdibek meydanında orusbuyum diye cümle âleme bağırsın. Lan şef efendi, bi sıvan golları, getir lan den mâvine bizim o mürdün direğini. Bi direk ki, hem galın, hem de kütük. Gir lan şu gamlin, hem de kütük. Direğe açan kesernen yonun altına. Direğin galın teli bu beş altı oluk, geçirin galın teli bu oluklardan, bağlan direği gırık dingilin üsdüne, olur araba iki dingilli. Oldu mu dingil işi, oldu... Bi de ne görüyüm efendi, pezevenğin malının rot başı da gopup çıkmamış mı yerinden!... Lan Sefer çalışdır lan gafam!... Çalışdırmayıp de ne halt edecen dağın başında. Evelallah şu gördüğün bıyyıklı gafa ona da çare buldu. Ki ne çare!... Tel gardaşım, yin başına, dört gat edip bi de bu başa bağladım mı, çık lan Halit dedim, araba tamam. Lan efendi ina-

PARKER

SUPER

Quink

**Her kalem için
en iyi mürekkep**

(Hâncılık : 150 — 161)

nın mı, biz o ziyaret gibi tellernen kütüklerden Adana'ya kadar geldik. Mâvin Halit, bi elimi bırakıp bi elimi öpüyordu, lan usda vallaha sen ne usdaymışın diye... Yâni demem şu ki, evelallah parça gırılsa bile çaresini buluruk. Olur ki motor fırlar çıkar yerinden, olur ki motor ortadan yumurta gibi ikiye çatlar, o zaman bi diyeceğim yok, zaten o zaman senin baban da gelse yapamaz. Amaa, böyle ufak defek arızalar, bizim için gusletmekden kolaydır şef efendi...

Sefer ağa karbüratörden başladı yine işe:

- Tornavida ver!
- Pense ver!
- Onbir onikiyi ver!

Şişman kadın, şefe ters ters bakıyor, söyleniyordu. Kızlar'sa fırsat-tan istifade, bir ağacın altında koşuyor, şakalaşıyor, ısınmaya çalışıyorlardı Karbüratör işi bir saat sürüp, sonuç alınmayınca kadın patladı:

— Biz bir haftada Konya'ya var-sak iyi ya, dedi.

Sefer ağa soğukkanlı:

— Yenge, dedi, tren bile pozuluyor ki, vallaha pozuluyor. Biz bir keresinde asgerden izinli geliyorduk. Tren tam Elmadag'ından inerken pozulmam mı? Lan dedik, heç tren pozulur mu? Pozulur dediler. Get-dik makinistin yanına, herife orda çok akıl verdim amma, dinmedi ki. Dinnese, çoktan gedecedi tren, bu devlet makinesi, ellenmez, usda-lar yapar, dedi. Tam dört saat bek-ledik o dağın başında. Sona başga bi gazan geldi de bizi götürdü. Ya yenge, sen heç sümünü sarkıtma. Şöyle biraz daha bekle, bizim aslan tamamdır. Zaten ben arızanın bu-radan olmadığını biliyordum. Dur-duğumuza göre, bi de garbiretörü temizliye, dağ başında eziyet etme-sin bize dedim.

— Ayol Adana'dan çıkalı üç saat oldu, daha Tarsus'a varmadık.

— Ee yenge, padişaha kelle götür-müyoruz ya. Şef efendi söyledi, me-murlara böyle tâyin işlerinde on-beş gün izin verirmiş devlet baba.

— Aa, dedi kadın, biz o onbeş gü-nü Konya yollarında mı geçirece-giz?

Şef:

— Hamm, bir dakika, dedi, Sefer beyin kafasını karıştırıracaksın.

— Yaa, dedi Sefer ağa, insan ga-fası çok mühimdir. Bi garışdı mı, ikiyinen ikiyi bilmez vallaha. Benim bi keresinde garışdıydı da, işi gar-man çorman olduydu... Sen otur yenge, şöyle bacaklarını ger, keyfi-ne bak. Orda torpido gözünde guru incir olacak, ye bir iki dene, ağzın datlansın...

Kızlar geldiler:

- Olmadı mı daha? dediler.
- Oluyor, dedim.
- Yoksa olmayacak mı?
- Sefer ağa varken...

— Gızım, dedi Sefer ağa, makine bu, ara sıra orusbuluk etmezse içi rahat etmez ki!...

Kızcağzlar sorduklarına soracak-larına pişman oldular. Sefer ağa a-rabanın altına girdi. Onbeş dakika arabanın altından çıkmayınca, şefin hanımı patladı yine:

— Ayol uyumasın bu adam orada!

Sanki bu sözü bekliyormuş gibi Sefer ağa arabanın altından küfürle-ladükten sonra:

— Lan buldum lan yeğen, diye ba-gırdı. Fren merkez pompası su koy-vermiş. Sıkışmış da galmış... Ulan e-vi vallaha, gül gibi motoru yakma-mışık.

Kadın:

— Amma ne de gül gibi ya? dedi. Sefer ağa çıktı geldi arabanın al-tından. Yüzünde zafer kazanmış bir kumandan edası:

(Devamı var)

Eski dostlar

İki arslan, Trafalgar Squar'da karşılaştılar. Biri besili ve ne-seli; diğeri zayıf ve kederliydi. Zayıf olanı, açlıktan sinek vızıltı-sını andıran sesiyle:

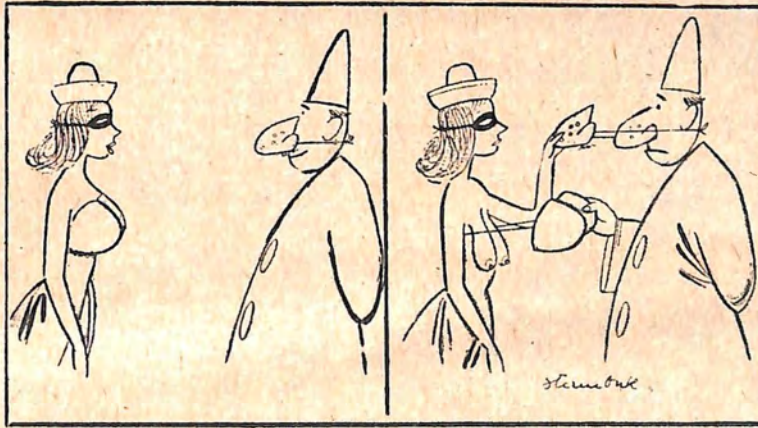
— Ooo, deddi, kısa zamanda bu ne değişiklik böyle? Son gö-rüşmemizde benden beterdin.

— Haklısın, diye cevap verdi beriki. Senden ayrıldıktan son-ra şansım mı döndü, kısmetim mi açıldı ne olduysa, tabelasında «Ahlâksızlarla Savaş Derneği» yazan bir derneğe girdim. Üye, kı-yamet gibi... Başladım çaktırmadan karnımı doyurmaya... Bir gün Başkanı yedim. Bir gün Genel Sekreterle, Murakıbyı yedim. Bir gün muhasibiyı yedim. Yönetim Kurulunun geri kalan kişilerini, Haysiyet Divanı üyelerini falan derken postu kurtardık işte!

Arkadaşı hayretle sordu:

— Eee, madem böyle yağlı bir kapı buldun burada ne arı-yorsun?

— Acele etme canım, yavaş yavaş oraya geliyorum işte: Ye-diklerimin yokluğunu hiç kimse farketmedi, dün sabah derneğin çaycısını yiyince, adamın yokluğunu farkedene üyeler beni kapı dışarı etti!

Yazısız

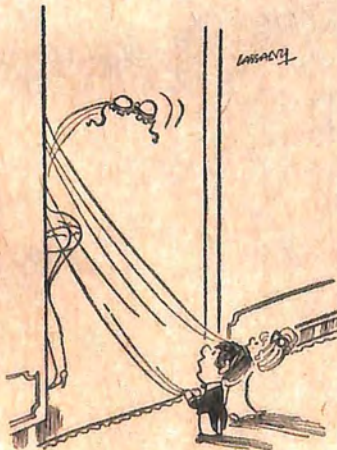
Ne yapıyormuş?

Günün yorgunluğunu bir park kanapesinde gidermeye çalış-san kadın, az ilerisinde oturan kadına:

— Oğlunuz birazcık susmaz mı! diye öfkeyle çıkıştı Saatler-dir, bir motor gürültüsünü andıran homurtularını dinlemekten başıma ağrı girdi!

Çocuğun annesi:

— Yanılıyorsunuz, diye tersledi kanape komşusunu. Oğlum motor gürültüsünü taklit etmiyor, «Gürültüyle Mücadele Haftası» nedeniyle okulda yapacağı «Başkalarını rahatsız etmek saygısız-lıktır» isimli konuşmayı ezberliyor!

— Heeey, durun yahu... Biz buradayız!..

Merak bu ya...

Karma öğrenim yapan kolejın müdürü, erkek öğrencileri başına toplamış, disiplin kurulunun ka-rarını bildiriyordu:

— Kızların yatakhane-sine gi-ren öğrenci ilk yakalamışında bir hafta hapsedilir. İkinci yakalamışında hapis cezası iki haftaya çı-kar, üçüncü yakalamışında bir ay yer!

Müdürün sözünü kesen bir öğ-renci:

— Pardon hocam, dedi. Yıllık abonman ne kadardır?

Çaresiz kalınca

Otomobilini, önündeki kamyo-na hızla bindiren kadına, kam-yon şoförü kızgın, sordu:

— Önünüzde kamyon olmadığı zaman otomobilinizi nasıl durdu-ruyorsunuz?

— Hiç, dedi kadın. O zaman çaresiz frene basıyorum!

Yazısız

Cezal

Yemeklerinin kötülüğüyle ün yapan madam Lizy'nin davetlile-ri arasında bulunan rahip, dinî konulara meraklı bir başka dâ-vetlinin sorularını cevaplandırı-yordu. Herkes masadaki yerleri-ni aldığı halde iki kişinin sohbe-te daldığını gören ev sahibesi yanlarına yaklaşıarak:

— Günah çıkarma faslı bitti-y-se, yemeğe buyrun, dedi.

— Bitti madam, diyen rahip, yanındaki adama döndü: Yürü-yün azizim, şimdi ceza başlıyor!

Kayıp

Telâşla hizmetçisine seslenen madam:

— Bu masanın üstündeki toz nerede? diye sordu. Parmağınla bir telefon numarası not etmiş-tim de...

İskoç hastalığı

Her gün hastası Mac İntosh'ı görmeye gelen doktor, madam İntosh'a sevinçle:

— Müjde madam, dedi. Koca-nız tamamen iyileşti!

Kadın sevineceğine:

— Aman Yârabbi!... Peki ben şimdi ne yapacağım? diye dövün-meye başladı. Nasıl olsa çok ya-şamaz diye bütün elbiselerini sat-mıştım da!...

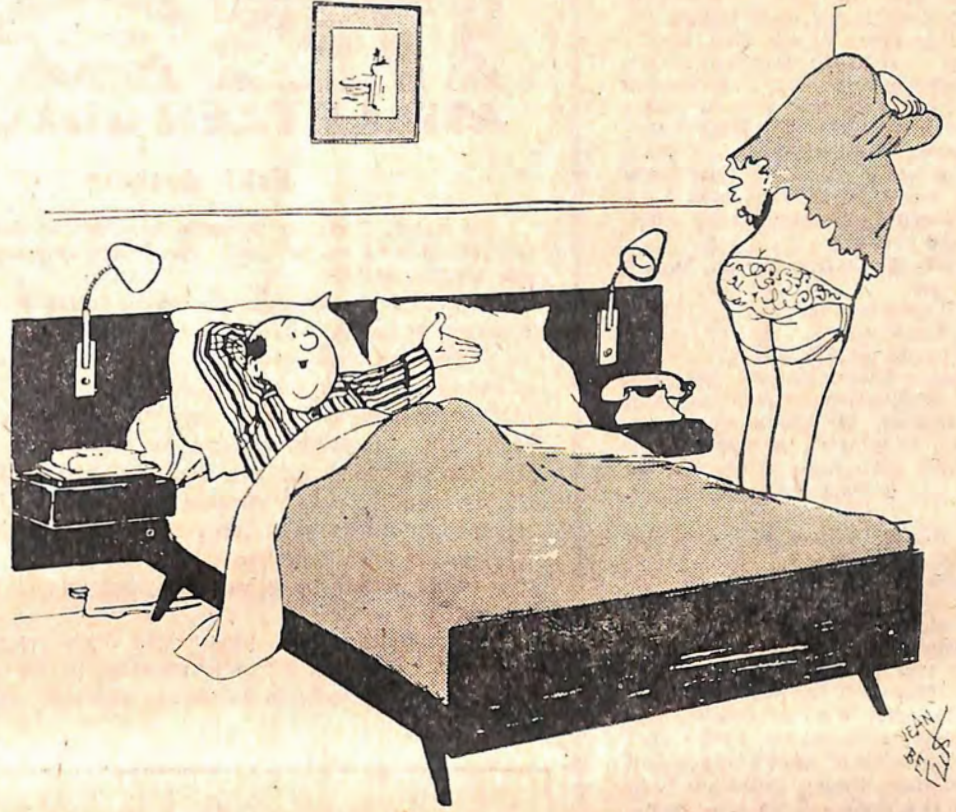

— Ne bakıp duruyorsunuz.. çapa çapalayan kadın görmedi-niz mi hiç?..

Dünya Karikatürleri

— NE VAR ? BANA, "SENİ BİR DAHA MİNİ ETEKLE GÖRMİYİYİM DEMEMİŞ MİYDİNİZ ?"

— EN ÖN SİRADA OTURDUM...VE BÜTÜN ARTİSTLERİ SENİ GÖRDÜĞÜM GİBİ GÖRDÜM KARICIĞIM !..

TÜRLÜ - ÇEŞİTLİ ÇAPKINLAR.

GELECEĞİN ÇAPKINI.

Bu küçük hanım da ne cici şey böyle...EĞER BOYUM UZUN OLSAYDI, ARAMIZDA İLGİNÇ ŞEYLER GEÇERDİ.

BURNUNUN UCUNDU GÖRMEYEN ÇAPKIN.

BAŞIMA GELENLERDEN SONRA GÜZEL KIZLARA BAKMAYA TÖVBE ETMİŞTİM AMA...

HER KADINLA BAŞI DÖNEN ÇAPKIN.

NE DERSİN GÜZELİM, SENİNLE BAŞBAĞA BİR YERDE EĞLENELİM Mİ ? SEN ARTIK KÖTÜ KURTAN KORKMAYACAK KADAR BÜYÜMÜŞSÜN...

MINİ AŞIĞI ÇAPKIN.

MAKSİ MODASI ÇIKALI, KILOTLARIN RENGİNİ UNUTTUM GİTTİ !..

TAĞRALI ÇAPKIN.

DIŞ GÖRÜNÜŞÜME BAKMA GÜZELİM... BEN DE ŞEHİRLİLER GİBİ AŞK OYUNLARINDAN ANLARIM !..

70 YAŞ AMA HÂLÂ ÇAPKIN.

HEY GİDİ GÜNLER HEY... BİR ZAMANLAR NASIL KOLAŞARDIM... ŞİMDİ İKİ ADIMDA BİR BELİM TUTULUYOR...

FİYAKALI ÇAPKIN.

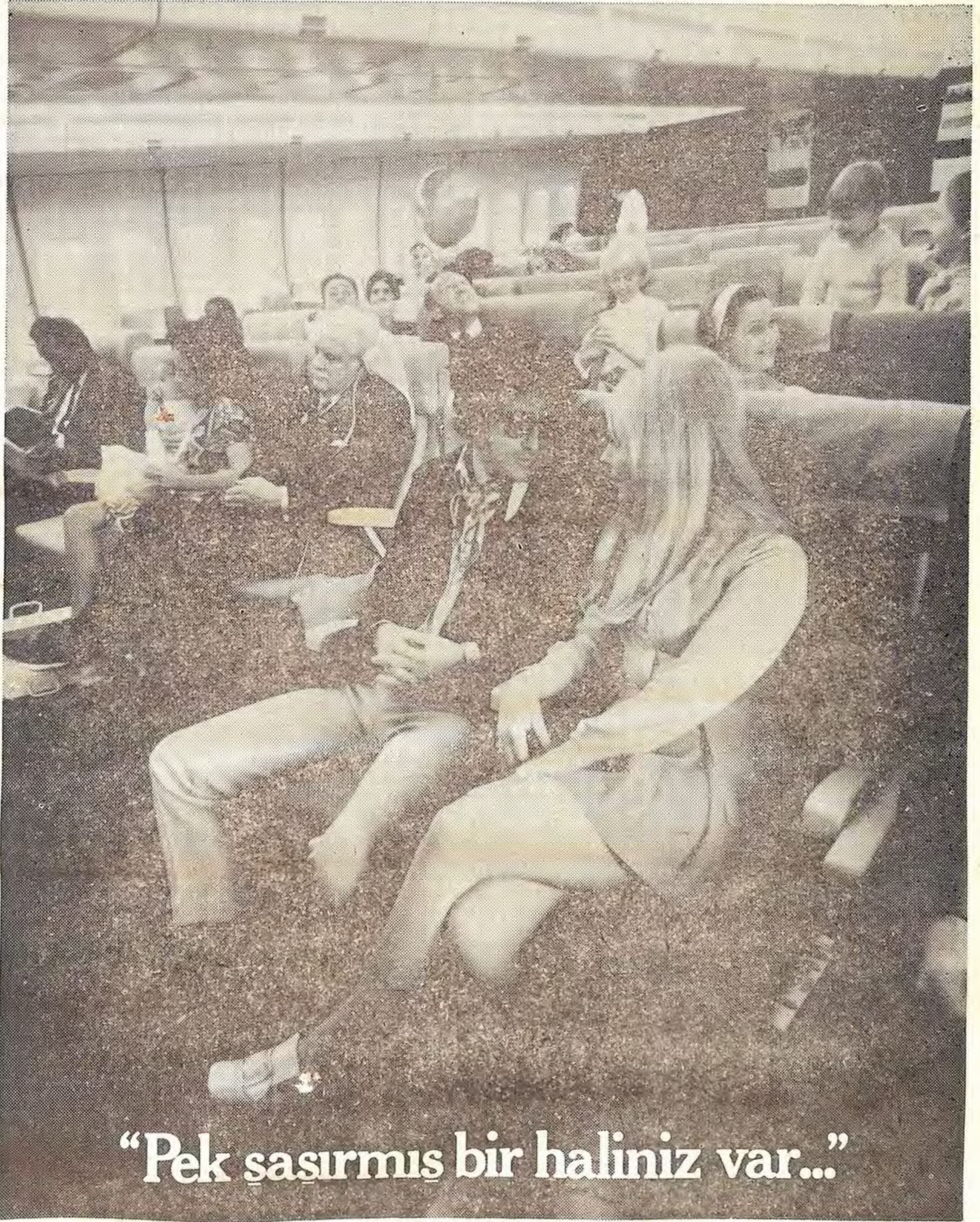

EEE, TABİİ... BENİMLE SEVİŞEN BÜTÜN KADINLAR MEMNUN KALIRLAR.

ESPİRİ MERAKLISI ÇAPKIN.

NASILSIN DEVE BOYLUM ?.. YÜKSEK TEPELERDE HAVA NASIL ? BİR RAZDAN TIR MANACAĞIM O YÜKSEK TEPELERE !..

“Pek şasırmış bir haliniz var...”

“- Nasıl şasırmam! Bilet alırken birinci sınıf istememiştim ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.
- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.
- Şu yıldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfakın yanındaki.
- Orası bizim mutfakımız değil. Onların mutfakı. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uça.

- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.
- Ta ileride olmalı, buradan görülmaz.
- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiliyordu.
- Hangisi olursa, Tam 12 tane tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin.”
İşte PanAm'in 747'lerinde durum böyle..

PanAm 747

En rahat, en ferah yolcu uçağı

PanAm seyahat acentenize veya bize baş vurun
PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 - 47 04 02 • PanAm Ankara, Tel: 18 21 70/74 • PanAm İzmir, Tel: 33 172 • PanAm Adana, Tel: 1501

Aklınla

— OOO, BUNDAN DAHA HEYECANLI FİLM
BULAMAYIZ !..

— BEN SENİN AVLANMANA KARIŞIYOR MUYUM KARICIĞIM ?..
İSTEDİĞİMİ AVLARIM !..

— TABİİ... "OTOMOBİLİNİ VERMEZSEN BEN DE
OTOBÜSE BİNERİM" DEMEMİŞ MİYDİM SANA !..

— SANA YEMEĞE GEL DEDİM !..